

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Quart període

Sèrie C - Número 225
27 de gener de 2012

Comissió de Control de l'Actuació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

Presidència de l'Im. Sr. Santi Vila i Vicente

Sessió núm. 8

SUMARI

Pregunta

a la directora de Televisió de Catalunya sobre la sèrie *Skins* (tram. 323-00030/09) p. 4

Pregunta

a la directora de Televisió de Catalunya sobre el reportatge *Fora de joc* emès pel canal Esport3 el 29 de desembre de 2011 (tram. 323-00031/09) p. 5

Pregunta

a la directora de Televisió de Catalunya sobre els criteris informatius de l'accident del creuer *Costa Concordia* (tram. 323-00034/09) p. 6

Pregunta

a la directora de Televisió de Catalunya sobre l'emissió del discurs institucional de cap d'any del president de la Generalitat per una televisió privada (tram. 323-00035/09) p. 7

Pregunta

al director general de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre la retransmissió de la cavalcada de Reis del 2012 (tram. 312-00048/09) p. 7

Pregunta

al president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre l'emissió del documental *Monarquia o república* (tram. 322-00031/09) p. 8

Pregunta

al director general de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre els instruments i les garanties de la corporació per a defensar els seus professionals en cas de denúncies i contenciosos (tram. 312-00049/09) p. 9

Pregunta

a la directora de Televisió de Catalunya sobre les conseqüències del requeriment notarial que Josep Antoni Duran i Lleida ha enviat al director del programa Àgora (tram. 323-00029/09) p. 10

Preguntes

acumulades (tram. 312-00050/09, 312-00053/09 i 312-00051/09) p. 12

Preguntes

al director general de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre el resultat final del tancament pressupostari i dels ingressos per publicitat del 2011 (tram. 312-00055/09 i 312-00057/09) p. 12

→

Pregunta

al Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre el resultat econòmic de les empreses de la corporació després del tancament de l'exercici corresponent al 2011 (tram. 313-00007/09) p. 13

Pregunta

al director general de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre la situació dels drets d'emissió del futbol de la Lliga i de la Lliga de Campions a Televisió de Catalunya (tram. 312-00052/09) p. 17

Pregunta

a la directora de Televisió de Catalunya sobre l'evolució de les audiències (tram. 323-00033/09) p. 18

Pregunta

al director general de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre l'evolució de les audiències de les emissores de Catalunya Ràdio (tram. 312-00058/09) p. 19

Pregunta

al Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre l'evolució de les audiències dels canals de Televisió de Catalunya el 2011 (tram. 313-00008/09) p. 20

Pregunta

al director general de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre les conseqüències que l'aprovació del projecte de llei òmnibus de l'audiovisual pot tenir sobre el pluralisme i la funció de servei públic de la corporació (tram. 312-00054/09) p. 22

Pregunta

al president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre el resultat de la participació i la recaptació de *La Marató* del 2011 (tram. 322-00029/09) p. 23

Pregunta

al president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre la incidència de la crisi sobre la Federació d'Organismes de Ràdio i Televisió Autònoms amb relació a la publicitat i la compra de drets de productes audiovisuals (tram. 322-00030/09) p. 24

Pregunta

a la directora de Televisió de Catalunya sobre el posicionament dels canals Super3 i 3XL amb relació a l'oferta d'altres canals públics i privats del sector infantil i juvenil (tram. 323-00032/09) p. 24

Pregunta

al director general de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre la situació del procés de fusió de les empreses AMD i Interactiva de la corporació (tram. 312-00056/09) p. 25

Compareixença

del president del Consell Assessor de Continguts i de Programació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals per a presentar l'Informe sobre la programació 2010-2011 de Televisió de Catalunya i el Grup d'Emissores de Catalunya Ràdio (tram. 357-00065/09) p. 26

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Mallol Traductors Associats · Imprès a Multitext, SL
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 8

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts. Presideix Santi Vila i Vicente, acompanyat del secretari, Xavier Sabaté i Ibarz. Assisteix la Mesa la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Hi són presents els diputats Marta Alòs Lòpez, Meritxell Borràs i Solé, Mireia Canals i Botines, M. Assumpció Laïlla i Jou, Joan Morell i Comas, Neus Munté i Fernández i Joan Recasens i Guinot, pel G. P. de Convergència i Unió; Joan Ferran i Serafini i Montserrat Tura i Camafreita, pel G. P. Socialista; Sonia Esplugas González, Santi Rodríguez i Serra i Marisa Xandri Pujol, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Dolors Camats i Luis, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; Carmel Mòdol i Bresolí, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, i Jordi Cañas Pérez, pel S. P. Ciutadans.

Assisteixen a aquesta sessió el president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, Enric Marín i Otto; el director general en funcions i director de Catalunya Ràdio SRG, SA, Ramon Mateu i Llevadot; la directora de Televisió de Catalunya, SA, Mònica Terribas i Sala, i el president del Consell Assessor de Continguts i de Programació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, Manel Garcia Biel.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral als òrgans de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

2. Compareixença del president del Consell Assessor de Continguts i de Programació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals davant la Comissió de Control de l'Actuació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals per a presentar l'Informe sobre la programació 2010-2011 de Televisió de Catalunya i el Grup d'Emissores de Catalunya Ràdio (tram. 357-00065/09). Comissió de Control de l'Actuació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Compareixença.

El president

Donaríem inici, si els sembla, a aquesta Comissió de Control de l'Actuació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, la primera d'aquest any que estrenem. Això fa recordar quan estàvem a l'escola, que hi ha uns minuts en què costa que els senyors i senyores diputats es vagin centrant, eh? També passava a la universitat, si els consola... (*el president riu*); també passava a la facultat, si els consola.

No sé si hi ha alguna substitució per part dels grups. (*Marta Alòs Lòpez demana per parlar.*) Sí? La senyora Alòs té la paraula.

Marta Alòs Lòpez

Sí, president. Bon dia. El diputat Joan Recasens substituirà la diputada Marta Llorens, el diputat Joan Morell al diputat Josep Rull, i la diputada Tiron Laïlla al diputat Josep Maria Vila d'Abadal, que és el vicepresident.

Gràcies.

El president

Molt bé, moltes gràcies. Per la resta de grups hi ha alguna altra substitució? No? Veig que hi són tots els titulars, tothom juga amb el primer equip.

Després, des del punt de vista del desenvolupament de la Comissió, per part de la corporació catalana hi ha una proposta d'agrupació. En primer lloc, en el capítol segon es planteja agrupar les preguntes 7 i 8. En el capítol tercer es proposa agrupar les preguntes 9, 11 i 12. En el capítol sisè... Esperin, que aniré més a poc a poc, perquè ho puguin també veure, si els sembla oportú. En el capítol sisè, el control d'audiències, es proposa agrupar la 16 i la 18. I en el capítol quart, amb relació a la publicitat, es planteja agrupar la 13 i la 14.

Hi ha cap inconvenient per part dels portaveus? (*Carmel Mòdol i Bresolí demana per parlar.*) Sí? El senyor Mòdol té la paraula.

Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies, president. Jo, en el que m'afecta, amb l'agrupació de la 9, la 11 i la 12 no hi tinc inconvenient, però la 18 la vull mantindre separada.

El president

Molt bé. Per la resta, tots d'acord? (*Pausa.*) Doncs si és així... (*Montserrat Tura i Camafreita demana per parlar.*) Sí, la senyora Tura té la paraula.

Montserrat Tura i Camafreita

Estem fent els deures a última hora i no funciona mai bé. Però, en tot cas, voldríem agrupar tres preguntes que corresponen, una, a l'àmbit de publicitat, i l'altra, a l'àmbit de pressupost.

El president

Si ens pot indicar el número, per favor.

Joan Ferran i Serafini

El 13...

Montserrat Tura i Camafreita

El 13...

Joan Ferran i Serafini

...i el 9, que són pressupostàries, però la publicitat lligada als ingressos, etcètera.

El president

No hi ha cap inconvenient per part de la Mesa... (*Marta Alòs Lòpez demana per parlar.*) Senyora...?

Marta Alòs Lòpez

Aleshores, si agrupem la 13 i la 9, la 14 també?

El president

Podríem tractar conjuntament, si els sembla, la 9, la 13 i la 14, tal com s'havia plantejat, en part, per la mateixa corporació? (*Pausa.*) Tractaríem la 9, 13 i 14.

Marta Alòs López

I aleshores tractaríem la 11 i la 12, eh?, i saltaria la 9. D'acord.

El president

Cap problema? (*Pausa.*) Perfecte. (*Carmel Mòdol i Bresolí demana per parlar.*) Senyor Mòdol, té la paraula.

Carmel Mòdol i Bresolí

No, precisament anava a dir, president, que són –entenc– les cinc preguntes que es tracten de forma conjunta, llavors: la 9, l'11, la 12, la 13 i la 14. Perquè si fem les agrupacions, queden totes cinc agrupades.

El president

Sí. De fet, sembla més racional, eh? Doncs tractaríem conjuntament, si tots els portaveus ho veuen bé, la 9, la...

Marta Alòs López

11...

El president

...la 9, la 11, la 12...

Marta Alòs López

...la 13 i la 14.

El president

...la 13 i la 14: 9, 11, 12, 13 i 14. D'acord. (*Joan Ferran i Serafini diu: «La 10 també, eh?»*) I la 10, efectivament, eh? Ara sí, doncs, donem inici a la sessió, amb aquestes agrupacions.

Pregunta

a la directora de Televisió de Catalunya sobre la sèrie *Skins* (tram. 323-00030/09)

Comencem pel punt primer: pregunta a la directora de Televisió de Catalunya a respondre oralment en comissió sobre la sèrie *Skins*. Té la paraula la diputada senyora Marta Alòs.

Marta Alòs López

Gràcies, president. Benvinguda, directora de Televisió de Catalunya. Bé, l'altre dia ens van arribar, doncs, unes queixes sobre aquesta sèrie, *Skins*, que emet la

cadena 3XL. I aleshores, al que es que referien la gent que se'm van adreçar era, doncs, a algunes característiques de la sèrie, no? Deien que no estava adreçada al jove amb la qualitat que caldria en el tema de valors que pregonem de la nostra societat. Jo no l'havia vista mai, aquesta sèrie; en vaig veure, doncs, un capítol. De fet, aleshores, una mica mirant per internet, doncs, hi havia un bloc que deia: «Ens passem el dia emborratxant-nos fins a perdre la consciència.» Eh? I després deia: «El que hem de fer és veure aquesta sèrie fins que l'estómac ens quedi buit.» Això, de fet, era l'opinió d'una persona, doncs, jove, que veia aquesta sèrie.

Sabem que aquesta sèrie ha rebut molts premis. És una sèrie molt a l'estil britànic, que la veritat és que, doncs, a Catalunya ens agraden molt, aquestes sèries britàniques. N'hi ha hagut d'altres també d'aquest estil que han tingut, doncs, molta fama. Sabem que als Estats Units n'han fet una altra basada en aquesta sèrie i l'han haguda de retirar per protestes que hi ha hagut als Estats Units. Però voldríem saber la seva opinió al respecte, i després, també, si vostè també ha rebut queixes sobre aquest tema.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora Alòs. Té la paraula la senyora Mònica Terribas.

La directora de Televisió de Catalunya, SA
(Mònica Terribas i Sala)

Bon dia. La diputada Alòs ha fet una descripció molt, molt..., molt exacta del que significa *Skins*. *Skins* és una sèrie de referència a la Gran Bretanya, una sèrie que s'ha utilitzat, precisament, per fer campanyes contra la droga en el sector dels joves. És una sèrie transgressora –és cert– que aborda la perspectiva dels adolescents des de les pròpies experiències; per tant, vist amb ulls adults, això no sempre és fàcil de digerir. Parla, evidentment, de relacions personals, d'ús d'estupefaents, de l'efecte de les relacions sexuals promíscues; de tot el que representen en la descoberta de les relacions humanes i la descoberta dels límits. La versió dels Estats Units no és la que nosaltres emetem; aquesta versió, la britànica, l'original, com vostè diu, ha rebut molts reconeixements. Jo he llegit les queixes per escrit d'alguns companys de professió, com en Daniel Arasa, queixant-se, precisament, d'aquesta sèrie. Però la nostra aposta per la sèrie és justament que aborda una problemàtica –en un horari evidentment adequat al públic, en el 3XL i fora de les franges protegides–, perquè els joves es plantegin –i justament això és el que planteja la sèrie– quins són els límits en les dinàmiques de les relacions personals.

Com en tots els continguts adreçats a joves, la nostra voluntat és fer-los reflexionar. I és una sèrie que quan la veus seguit, t'adones que el que planteja és una visió crítica sobre aquests episodis de la vida dels adolescents sense defugir-ne, doncs, les situacions. Per tant, n'estem contents, perquè creiem que al públic al

qual va adreçada, és una sèrie que els fa pensar i els fa reflexionar. I els personatges són crítics amb aquests comportaments, al final, que en realitat és el que interessa: no que les històries siguin més o menys punyents, sinó que el rerefons ens porti a una reflexió en positiu sobre aquests valors.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula, novament, la senyora Alòs.

Marta Alòs Lòpez

Només un segon, doncs, perquè ens agrada que ho hagi clarificat. Perquè hi ha molta gent, de la que se'ns ha adreçat, que no ho ha entès així, no?, i per tant veuen l'altra cara, només. És bo que es faci aquesta reflexió dient: «Nosaltres ho fem des del punt crític perquè la gent, també, la joventut, reflexioni sobre uns costums que estan al carrer, no?» Per tant, doncs, li agraïm l'aclariment, i també que ens ho hagi adreçat d'aquesta manera.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta

a la directora de Televisió de Catalunya sobre el reportatge *Fora de joc* emès pel canal Esport3 el 29 de desembre de 2011 (tram. 323-00031/09)

Doncs, si vol continuar vostè mateixa amb la segona pregunta, en aquest cas amb relació al programa *Fora de joc*.

Marta Alòs Lòpez

Sí, aquesta també està adreçada a la directora de Televisió de Catalunya. El 29 de desembre, el canal Esport3 va emetre un reportatge que s'intitulava *Fora de joc*, i en aquest reportatge es parlava de moltíssimes coses, però, entre d'altres, parlava de l'*skyrunning*, que són les curses d'alta muntanya. Parlava de la Federació Espanyola d'Esports de Muntanya, de la Federació Catalana d'Esports de Muntanya, i afirmava que els esportistes catalans haurien de competir o han de competir obligatòriament per Espanya en les futures copes del món.

Sabem que algunes d'aquestes afirmacions han ençetat queixes per part del fundador i de l'exsecretari general, doncs, d'aquesta disciplina, d'International Skyrunning Federation. Ens consta que li van adreçar una carta, així ens ho han dit –després vostè ja ho confirmarà–, i on s'explicitava, doncs, que algunes d'aquestes informacions no eren certes, eh?; que el reportatge que s'havia emès..., sense verificar ni contrastar, doncs, ambdues parts. I voldríem saber la seva

opinió, doncs, al respecte. Si ha rebut la carta, si..., què en pensa?

El president

Moltes gràcies, senyora Alòs. Té la paraula la senyora directora.

La directora de Televisió de Catalunya, SA

He tingut ocasió de llegir la carta, que està datada del 3 de gener d'enguany. Reflexionarem sobre el contingut, perquè és una cosa molt específica del reportatge *Fora de joc*, que era sobre les seleccions esportives catalanes. Es va emetre per l'Esport3, com vostè recordava, el dia que es feia el Catalunya-Tunísia, en oportunitat informativa d'aquest esdeveniment. I el que farem és analitzar-ho, juntament amb els autors del documental, i cas que efectivament comprovem que el contingut de la carta de queixa respon a la realitat, buscarem l'espai adequat per rectificar aquestes afirmacions.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula novament la senyora Alòs.

Marta Alòs Lòpez

Bé, com a nosaltres també se'ns va adreçar aquesta queixa, vam creure molt oportú, doncs, fer aquesta pregunta, perquè la queixa parlava de mentides, no?, i per tant, doncs, ens semblava molt adequat en aquesta comissió fer aquesta pregunta. De fet, els esportistes catalans, en aquesta disciplina poden optar a la copa del món en diferents, diguem-ne, en diferents..., no federacions, sinó en diferents equips, no? I, per tant, l'obligatorietat no hi és, en aquest cas. I, de fet, en aquesta disciplina els esportistes catalans han guanyat moltíssims premis, no? Per tant, nosaltres tampoc entenem com es deia que l'obligatorietat era jugar, doncs, amb un equip espanyol.

Però, en tot cas, doncs, vostès ja faran les rectificacions oportunes que creguin convenients.

Moltes gràcies.

El president

Sí. Hi afegeix alguna cosa la senyora Terribas.

La directora de Televisió de Catalunya, SA

Sí. Estic convençuda que el departament d'esports es posarà en contacte amb els membres de la federació i els convidarem, en l'espai que sigui adequat, dins de la programació esportiva, d'Esport3 o del 3/24, perquè ho aclareixin i quedi desfet el malentès.

El president

Moltes gràcies, senyora Terribas.

Pregunta

a la directora de Televisió de Catalunya
sobre els criteris informatius de l'accident
del creuer *Costa Concordia*
(tram. 323-00034/09)

La següent pregunta la formula el diputat senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyora Terribas, com podem comprovar avui mateix, però també al llarg de totes les comissions, la sensibilitat envers el tractament de coses que afecten Catalunya, els catalans, i Espanya i els espanyols, sempre és molt fina, en tots els sentits, no?

I la pregunta que portem avui és, precisament, per una omisió, també en el mateix sentit i respecte a aquesta sensibilitat: que quan es va informar de l'accident del *Costa Concordia*, no sé si es va ometre o no es va ometre, però només es va informar que entre el passatge hi havien passatgers catalans. Si això forma part de la normalitat o no..., o què els sembla, eh?

El president

Moltes gràcies. Té la paraula la senyora directora de Televisió de Catalunya.

La directora de Televisió de Catalunya, SA

El dia que vam tenir la desgràcia de saber el que havia passat amb el *Costa Concordia*, a les 6.30 del matí es va informar de la notícia. A les 10.30 del matí es va dir, literalment: «Hi ha com a mínim dotze persones de nacionalitat espanyola, segons ha confirmat el consolat espanyol a Roma.» A les rodes posteriors del 3/24 es continua parlant de les dotze persones de nacionalitat espanyola. A les dues ja sabem que hi havia 177 persones de nacionalitat espanyola i, per tant, es va dir sistemàticament que aquest era el nombre i que entre aquestes 177 persones hi havia setanta-dos catalans, etcètera.

Per què ho fem, això? Naturalment, no es va ometre en cap moment que hi hagués..., li puc continuar llegint, eh?, les peces, però crec que no seria la qüestió. Al *Telenotícies Vespre*: «L'ambaixada espanyola gestiona la tornada de 177 espanyols, entre ells una setantena de catalans, que molt probablement seran demà al matí aquí...» Etcètera. Per què fem èmfasi quan hi ha persones properes? Per una qüestió estrictament de proximitat i de la funció que complim. És a dir, la nostra voluntat, i ho marca el nostre llibre d'estil..., i, de fet, la llei que ens governa i de què vostès mateixos ens han dotat té com a objectiu apropar al màxim la informació. Vol dir que aquelles persones que siguin susceptibles d'estar veient la informació, en aquest cas del *Costa Concordia*, estiguin amatents a l'impacte que una notícia pot tenir sobre les persones que els envolten, en aquest cas persones d'Olot, o de Manresa, o d'on fos, no? A la concreció sobre que hi havia setanta-dos catalans entre els 177 espanyols, no em

sembla una desinformació sobre la resta de persones afectades, em sembla una voluntat d'aproximar-nos a l'interès de la notícia pel que fa a les persones afectades aquí. No es va ometre en cap moment aquesta informació.

El president

Moltes gràcies. Vol novament intervenir, senyor Rodríguez? Té la paraula.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyora Terribas, concretament, en el telenotícies del dia 14, que em sembla que va ser el primer dia després de..., o sigui, al primer telenotícies després de l'accident, la informació que es dona és possible que sigui puntual en aquest cas concret, però en el telenotícies del dia 14 s'informa que a bord del vaixell «hi podrien anar» –concretament, es diu «hi podrien anar»– una trentena de catalans. És a dir, encara no se sabia si eren setanta-dos o si n'hi havia 177, però sí que s'informa d'una trentena de catalans que haurien estat rescatats. Concretament, es diu això. I, per tant, s'omet qualsevol altra nacionalitat. Podem entendre que va ser una notícia puntual i que pot ser degut a una circumstància específica, però en qualsevol cas, ens va cridar l'atenció, i també hem rebut alguna queixa al respecte i per això ho traslladem.

El president

Moltes gràcies. Vol afegir-hi alguna cosa, senyora Terribas? Té la paraula.

La directora de Televisió de Catalunya, SA

No..., sempre diem, doncs, que la cobertura dels esdeveniments l'hem de valorar en el seu conjunt –del que fem–, perquè de vegades una cosa puntual pot ser, doncs...; en aquest cas, no ho trobo desafortat, el fet que puntualitzéssim sobre el fet que –a Catalunya– hi havia setanta-dues persones de nacionalitat catalana a bord del *Concordia*, dins del marc de la resta de viatgers. Però és evident que hem d'intentar valorar-ho en el conjunt de la informació, i li puc assegurar que m'ho he revisat, pel 3/24 i per TV3: aquesta omisió que vostè detecta només es va produir exactament en aquest telenotícies que vostè esmenta.

El president

Moltes gràcies, senyora Terribas.

Pregunta

a la directora de Televisió de Catalunya sobre l'emissió del discurs institucional de cap d'any del president de la Generalitat per una televisió privada (tram. 323-00035/09)

Doncs, podem passar a la següent pregunta. En aquest cas també la formula el diputat senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Ara estava en el *Costa Concordia*, i passo al missatge institucional del president de la Generalitat.

I, en aquest sentit, ens agradaria que ens expliqués quin és el procediment que se segueix, perquè TV3 deu tenir la imatge institucional, o la imatge i el so institucional del missatge del president, i a partir d'aquí per distribuir-ho a la resta de cadenes..., bàsicament, perquè ens va sobtar molt que hi hagués una emissora privada que s'avancés a TV3 en l'emissió del missatge institucional del president de la Generalitat.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula la senyora Terribas.

La directora de Televisió de Catalunya, SA

TV3, en tant que mitjà públic, molt sovint –no només en el cas del missatge institucional del president– fa servei a altres televisions, en el sentit de posar els nostres mitjans, la nostra infraestructura, per enregistrar el missatge del president. És l'oficina del president la que estableix les condicions en les quals aquest missatge acaba fent-se, lògicament, no? Què fem des de fa anys? Perquè les ràdios tenen a les vuit del vespre els seus informatius estrella, aquesta informació que s'elabora, que normalment s'enregistra dues o tres hores abans, per motius tècnics queda embargada fins a les vuit..., en què les ràdios ja en fan difusió. Després, la resta de televisions poden avançar-ho en els informatius. S'estableix l'embargament fins a les vuit. Nosaltres no som propietaris d'aquest senyal institucional, en som senzillament els factors, els que ho fem, però el missatge queda a disposició de la resta de mitjans a partir de les vuit del vespre, i naturalment, totes les televisions, lliures de fer-ne reproducció.

Nosaltres triem sempre, en el *Telenotícies vespre*, donar-ne continguts molt rellevants, i també en el 3/24. Però perquè el ciutadà hi tingui accés, amb el màxim d'impacte d'audiència possible, és a tres quarts de deu del vespre, quan emetem el conjunt del missatge, perquè sabem que arribarà a la majoria de la població, que és l'objectiu, tant quan emetem aquest missatge com quan s'emeten el del rei o d'altres missatges institucionals.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta

al director general de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais sobre la retransmissió de la cavalcada de Reis del 2012 (tram. 312-00048/09)

Doncs, seguiríem, en aquest cas, obrint el bloc de preguntes al director general de la corporació. Pren la paraula el diputat senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Sí, gracias presidente. El pasado 5 de enero se produjo la retransmisión de la cabalgata de Reyes desde un país extranjero y extracomunitario, en este caso, Andorra, cosa que nos sorprendió profundamente.

Y nos gustaría saber qué motivos impulsaron a TV3 a realizar esta retransmisión desde Andorra; cuál fue el coste aproximado de dicha transmisión, y, sobre todo, cuáles fueron los motivos que impulsaron a TV3 a no retransmitir un acto tan propio de nuestra comunidad como es la cabalgata desde una localidad de nuestra comunidad, desde Cataluña.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Ramon Mateu.

El director general en funcions de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais i director de Catalunya Ràdio, SRG, SA (Ramon Mateu i Llevadot)

Si no hi té inconvenient, respondria la directora de televisió, senyora Mònica Terribas.

(El president dóna la paraula a la directora de Televisió de Catalunya, SA.)

La directora de Televisió de Catalunya, SA

Em fa contenta que ens preguntis això, perquè ens dóna l'oportunitat d'explicar una cosa que ens fa molta il·lusió, que és que cada any fem coincidir la cavalcada amb la capitalitat cultural catalana –en els últims anys, des que joestic a la direcció de la casa. Per això l'any passat ho vam fer des de Tarragona, per això aquest any ho hem fet des d'Escaldes d'Engordany; per això. Intentem fer-ho coincidir, per què? Home, perquè una de les missions de la nostra casa és la vertebració al voltant de la cultura i de la llengua. Com vostè sap, Andorra, malgrat que, com molt bé vostè diu, és un altre Estat, no?, i, a més a més, extracomunitari, com vostè puntualitza, és cert..., però compartim llengua, compartim cultura i és una de les missions nostres fer aquest servei, no?

Per tant, vam rebre la visita dels majors d'Escaldes d'Engordany ja fa un any, i vam decidir que, en tant que coincidí la capitalitat cultural, doncs, valia la pena ser-hi, igual que ho vam fer amb Tarragona. I a més a més li he de dir que va sortir un pèl més barata que la que vam fer a Tarragona l'any anterior; també li ho he de dir, això, perquè aquest any hem reduït despeses. I tot això té molt a veure, i segur que ho en-

tendrà, amb els circuits –amb els circuits físics de les cavalcades. Hi ha cavalcades circulars, més fàcils d'il·luminar, més fàcils de fer, o més complexes, en funció del circuit. I malgrat que aquesta era una cavalcada no senzilla, perquè eren dos nuclis diferents, doncs, vam aconseguir fins i tot reduir les despeses respecte a Tarragona.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula novament el senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Sí. Y aprovechar para felicitar a la directora de televisión por el liderazgo del 2011 de su cadena. Sí, es cierto, lo que pasa es que la capitalidad cultural de Escaldes d'Engordany fue en el año 2011, ¿verdad? Este año es la de Tarragona 2012. Podríamos haber ido a Reus. Lo digo para compensar que el año pasado lo hicimos en Tarragona... (*Rialles.*) Pues hubiera sido un detalle y un gesto, ¿no?, respecto a nuestra querida bicapitalidad de la provincia de Tarragona.

De cualquier manera, entiendo sus explicaciones, lo que pasa es que es sorprendente, porque realmente el primer regalo de Reyes que tiene cualquier municipio de nuestra comunidad es justamente la emisión desde su localidad de la cabalgata. Porque eso supone una proyección en el conjunto de Cataluña, supone un *input* turístico y de conocimiento, y supone unos gastos derivados por la misma retransmisión en el municipio. Por lo tanto, en una coyuntura económica como la que vivimos, realmente –y entiendo uno de los argumentos que usted esgrime, que es el seguir, a través de la capitalidad cultural, esta cabalgata de Reyes– hubiéramos entendido, y quizás hubiera sido conveniente, dado que en este caso fue en el año 2011 la capitalidad y no se produjo allí la..., sino en el 2012, pues hubiera sido yo creo que conveniente, por el impulso turístico y de conocimiento que tiene esta retransmisión al resto de la comunidad y dado que no era la capitalidad..., pues hombre, es un argumento que yo entiendo, pero desde luego, no comparto; no comparto, ya le digo, por el impacto económico que tiene la retransmisión, por el impacto de reconocimiento que tiene. Y yo creo que los municipios en nuestra comunidad, que con tanto amor y esmero preparan esta cabalgata, posiblemente hubieran acogido con los brazos abiertos esta retransmisión. Y probablemente hubiera tenido un mayor impacto positivo en nuestra comunidad.

Gracias.

El president

Moltes gràcies, senyor Cañas. Hi ha alguna cosa a afegir, senyora Terribas?

La directora de Televisió de Catalunya, SA

Sí. Dir-li que suggerir que la fem des de Reus després d'haver-la fet de Tarragona, vull dir... Suposo que vostè no em vol mal, però... (*Rialles.*) Dir-li que estigui

tranquil, que els costos van ser inferiors a Tarragona, i bastant inferiors. Però també li volia dir que a nosaltres ens faria molta il·lusió, algun dia, fer-la de Barcelona, la cavalcada. No l'hem aconseguit fer mai, des de TV3, i aquest any, ahir ho comentava amb una responsable de Televisió Espanyola, la il·lusió seria, justament, per reduir costos, aconseguir fer la de Barcelona amb Televisió Espanyola, BTV, que és la televisió de Barcelona, i nosaltres, no? Perquè és una manera, alguna vegada, de fer la de la capital catalana, que no hem aconseguit fer-la mai, no? Però quan la fem des d'un punt del territori, també el que aconseguim és visualitzar l'esforç que fan les ciutats –un any ho vam fer a Badalona, l'altre any des de Cornellà o des de l'Hospitalet–, de visibilitzar realment l'esforç que fan els territoris per muntar una festa per als nens.

El president

I des de Figueres, senyora Terribas, també va fer-ho, a propòsit de la capital de la cultura catalana. (*Rialles.*) Si m'ho permeten, eh?

Pregunta

al president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre l'emissió del documental *Monarquia o república* (tram. 322-00031/09)

Té la paraula el senyor Santi Rodríguez amb la següent pregunta.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. No pateixi, perquè fixi's que l'anterior president de la comissió era de Tarragona i l'any passat... (*Rialles.*) De totes maneres, haver-ho fet..., no fer-ho des de Reus, havent-ho fet a Tarragona, també pot tenir els seus riscos.

Anem a la pregunta que ens ocupa. Ja fa un parell d'anys que s'arrossega un «culebrot» sobre un documental encarregat per Televisió de Catalunya sobre monarquia o república. Ha estat objecte de diverses preguntes en aquesta comissió per part d'alguns grups, i la posició de la direcció de la corporació i de Televisió de Catalunya era que no tenia l'enfocament adequat. Passats dos anys, i en unes circumstàncies que jo crec que ningú no negarà que són difícils per a la institució de la monarquia en aquest moment, ens arriba que Televisió de Catalunya té decidit programar l'emissió d'aquest documental en unes dates properes. Aleshores, ens agradaria saber, per part del president del consell de govern, quines són les previsions que tenen respecte d'aquest documental, i si, amb el temps que ha transcorregut, s'ha aconseguit ja l'enfocament que es pretenia i que s'havia expressat en aquesta mateixa sala de comissions.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Enric Marín.

El president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (Enric Marín i Otto)

Permetin-me que..., bé, primer li faig una consideració prèvia. És un tema delicat, efectivament, però vostè em preguntava pel meu capteniment. Li haig de dir que el nostre convenciment és que un mitjà de comunicació públic, en un sistema democràtic, no funciona amb tabús. I per tant, ha de poder parlar de tots els actors polítics, també del cap de l'Estat; i en aquest sentit, és indiferent que el cap de l'Estat sigui rei, sigui president de la república... No hi ha d'haver, no ha d'existir aquest límit.

Pel que fa a la pregunta més específica que em fa vostè –i és un indicador claríssim, eh?–, en una cultura democràtica consolidada no es produeixen aquest tipus de limitacions. I l'altre extrem són els sistemes autoritaris, teocràtics, en els quals el poder sempre és sagrat, i no se'n pot parlar, no es pot representar. Hi insisteixo: un sistema democràtic consolidat, doncs..., el cap de l'Estat és objecte d'informació, com la resta d'actors polítics. Només que s'ha de tractar amb l'especificitat, el respecte, etcètera.

El documental a què vostè es refereix, efectivament, ja està acabat, i aquest és el tema central al final, eh? L'important no és de què parlem, sinó com parlem, eh? No està programat encara, no hi ha previst el dia en què això es programarà, però els estàndards de qualitat que s'han d'exigir a qualsevol documental –diversitat de punts de vista, contrast de la informació, objectivitat–, tots aquests requeriments, a criteri de la direcció de la televisió, es compleixen. I per tant, diguem-ne, tot dependrà de quan s'ha de programar en funció de la política de programació de la televisió. Aquest és el punt.

El president

Moltes gràcies, senyor Marín. Té novament la paraula el senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Sí, gràcies, senyor president. Senyor Marín, jo per un moment no sabia ben bé de què m'estava parlant vostè, perquè podem coincidir en si s'han de tenir o no s'han de tenir tabús en una televisió pública, però el que s'ha de tenir és respecte per les institucions, no? I, en qualsevol cas, pensi la resposta que vostè ha donat, amb el paper o amb el recorregut que porta aquest documental. Són dos anys sense la seva emissió. No sé si és perquè tenien algun tabú o no, però jo al que em refereixo és al fet que segurament els mateixos tabús que han impedit que durant dos anys s'emeti es podrien aplicar en aquest moment respecte, diguem-ne, del moment processal i de l'entorn de la institució. Nosaltres..., hi insisteixo, eh? I, segurament, això va molt relacionat amb si en aquest documental s'ha aconseguit ja aquell enfocament que s'ha dit reiteradament –ha dit la directora de Televisió de Catalunya– que s'intentava buscar i que no tenia fins aquell moment.

Jo, el que sí que faria seria demanar-los molt fermament que valorin l'oportunitat d'emetre aquest documental en un moment com l'actual; i valorin, també, la possibilitat de mal, o de dany, que poden causar a la institució de la monarquia en aquest moment.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Rodríguez.

El president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

Molt ràpidament. Mirin, això no ha estat embargat dos anys, eh? És un producte delicat, complicat, complex, que ha requerit un temps d'elaboració més lent que d'altres. I respecte de l'oportunitat, miri, jo..., vostè em pregunta a mi com a president de la corporació. El que diu la llei és que el consell de govern, que té moltes atribucions d'acord amb la llei, no programa: nosaltres el que fem és garantir que els criteris genèrics de programació responen a la visió de servei públic. I, per tant, no intervenim –i no ho hem de fer, a més a més– en aquest tipus de coses. És que no ho hem de fer.

El president

Moltes gràcies.

Doncs, obriríem el nou bloc de preguntes.

Pregunta

al director general de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre els instruments i les garanties de la corporació per a defensar els seus professionals en cas de denúncies i contenciosos (tram. 312-00049/09)

En aquest cas, la primera la formula el diputat senyor Joan Ferran.

Joan Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Si algun dia algú volgués escriure una miqueta la història i les vicissituds d'aquesta comissió i es mirés els diaris de sessions dels anys anteriors, segurament apareixeria una persona molt entranyable, molt bona persona, un diputat d'Unió Democràtica de les Terres de Lleida que es deia, el senyor, Bartolomé..., que feia unes intervencions de tipus recurrent: sempre s'exclamava que Unió Democràtica no sortia a la televisió catalana. I jo recordo que li havia muntat algun que altre sagramental –en el millor sentit de la paraula– al senyor Vilajoana, quan era director. I, bé, el nostre grup considera que això forma part, o formava part del ritual, de la litúrgia, que es feia al llarg dels anys, no?, que s'havia fet aquí abans que féssim les lleis de la corporació i les lleis audiovisuals. És a dir que això estava dins del que en podríem dir «la normalitat».

Ara bé: ara, darrerament, veiem que s'han succeït tota una sèrie de manifestacions i d'afirmacions, per part concretament del senyor Duran i Lleida, que ens fan sospitar que hi ha alguna cosa que va més enllà del que és el ritual o la litúrgia de la política, de la queixa que pugui tenir un polític quan considera que les seves idees, o el seu partit, no està suficientment representant o recollit en els mitjans de comunicació. Arribem a pensar que hi ha alguna cosa, que hi ha alguna cosa fins i tot de tipus personal, que va més enllà de la política.

Es preguntaran per què dic això. Home, perquè només que mirem una miqueta enrere veurem com en una nit de joia per Convergència i Unió, doncs, el senyor Duran i Lleida diu que «hem guanyat les eleccions malgrat TV3»; o quan veiem que pocs dies abans feia unes declaracions dient que «només sortien convergents», que la senyora Terribas només l'havia citat una vegada al programa *La nit al dia*; o veiem, per exemple, com perd els nervis en una entrevista de la senyora Ariadna Oltra; o veiem, per exemple, com va tibadíssim, nerviós, a una entrevista de l'Àgora. I si a això hi afegim, a aquestes circumstàncies –segurament n'hi ha moltes més que se m'escapen–, que ens assabentem que es produeix un requeriment notarial sobre el senyor Xavier Bosch per unes preguntes que li han fet en un programa de televisió, doncs, no tenim més remei que pensar que hi ha alguna cosa personal, o que defensa alguns determinats interessos, o que està dins aquesta línia de privatitzar-ho tot i d'acabar amb la qüestió pública, etcètera, que ja hem discutit altres vegades, o que hi ha quelcom més.

La pregunta està pràcticament anunciada en el diari de sessions: volem saber si és que això tira endavant, si és que el senyor Duran i Lleida va més enllà, si la corporació com a tal defensarà no ja la llibertat dels seus professionals, que és evident que ho ha de fer, sinó des d'un punt de vista jurídic o des d'un punt de vista de defensa, l'actitud d'una persona que condueix un programa.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Ferran.

Pregunta

a la directora de Televisió de Catalunya sobre les conseqüències del requeriment notarial que Josep Antoni Duran i Lleida ha enviat al director del programa Àgora (tram. 323-00029/09)

Doncs, abans de donar torn a les respostes, cediríem també la paraula a la diputada Dolors Camats, que ha formulat una pregunta amb relació a aquesta mateixa qüestió.

Dolors Camats i Luis

Moltes gràcies, senyor president. Sí, nosaltres, si podem, intentarem reblar el clau del que deia ara el senyor Ferran, perquè ens sembla certament inèdit, i molt greu, en el nostre sistema audiovisual, comunicatiu, públic i privat, que hi hagi algun, en aquest cas, cap de llista, que s'hagi adreçat a un periodista, en aquest cas de TV3, amb un requeriment notarial; en concret, el senyor Duran i Lleida, com ara deia el senyor Ferran, al director de l'Àgora, al senyor Xavier Bosch, per un fet molt concret: i és que el senyor Duran li exigeix, li demana al senyor Duran, al senyor Bosch –perdó–, rectificació per una pregunta. La pregunta era: «No ha cobrat, vostè, per això?», referint-se a l'activitat de defensa de lobbys industrials que el mateix senyor Duran havia reconegut que fa en la seva activitat en el Congrés.

Ens sembla molt greu, perquè, s'imaginem que cada vegada que vostès reben una pregunta incòmoda o que no els agrada, o que els incomoda, per part d'algun periodista, en aquest Parlament o en un faristol o en una entrevista, haguessin de demanar que la retirés, haguessin d'enviar un requeriment notarial o haguessin de posar una denúncia, o una demanda civil, que pot ser el recorregut que té aquest requeriment notarial? S'imaginem que una cosa així pogués passar en cada una de les preguntes que a vostès no els agraden?

La primera cosa que nosaltres volem fer és transmetre el nostre suport a tots els professionals, no només al senyor Bosch, siguin quines siguin les preguntes que fan; i sobretot demanar, en la línia del que deia el senyor Ferran, a Televisió de Catalunya, que es recolzi en els seus serveis jurídics, en aquest cas el seguit jurídic o..., que pugui tenir aquest requeriment, o la demanda posterior, si és que s'hi arriba.

Dèiem que és molt greu, i que al nostre entendre s'han d'encendre totes les alarmes, perquè, si ja no patís prou el nostre sistema de comunicació pública, amb pressions per totes bandes, amb la davallada d'ingressos per part de la publicitat, per part de l'aportació del Govern fins al límit, amb l'amenaça per eliminar la publicitat, ara sí ara no, a la televisió o a la ràdio públiques, amb l'ofec a la pluralitat i l'augment del control polític que significaran al nostre entendre les reformes audiovisuals que estan pendents i gairebé imminents en aquest Parlament, ara, a més a més, les amenaces ja tenen forma de requeriment jurídic. I el senyor Duran, no ho oblidem, aleshores era candidat, però és també membre del Govern, perquè presideix la comissió bilateral amb l'Estat. És terriblement preocupant entendre o derivar quin és l'objectiu del senyor Duran amb aquest fet, i si el Govern comparteix també aquest objectiu, i quina és la concepció de llibertat informativa del senyor Duran i del Govern que ell també representa. La censura d'un periodista?, l'autocensura de tots els periodistes a l'hora de fer-li preguntes? Per això creiem, i volem adreçar a la corporació, reiterem, la necessitat de defensa i de blindar el respecte a la llibertat informativa i, com a mínim, el dret a preguntar.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora Camats. Pren la paraula en primer lloc el senyor Ramon Mateu, i tot seguit la prendrà la senyora Terribas.

El director general en funcions de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i director de Catalunya Ràdio, SRG, SA

Miri, jo, dir-li que els mitjans de la corporació són responsables de tot allò que emeten, tant la ràdio, com la televisió, com els mitjans interactius. Afegir-li que a la corporació es disposa dels serveis jurídics interns, que poden fer-se càrrec de l'orientació, assessorament i defensa jurídica d'aquells treballadors que li confïn la representació de les demandes que es puguin interposar contra ells.

Afegir també que en l'àmbit de les relacions laborals, els vigents convenis col·lectius de la corporació i també de les seves empreses filials, preveuen que l'empresa garanteixi al personal que sigui querellat, detingut, encausat, processat o demandat civilment per raó de la seva feina, i en interès de l'empresa, doncs, la defensa jurídica, la representació processal, els costos d'enjudiciament i les fiances, amb dret a lliure elecció d'advocat i procurador.

I dir-li per últim que en l'àmbit de l'actuació dels professionals de la informació dels mitjans de comunicació de la CCMA, l'estatut professional de la corporació preveu garanties amb independència de la relació contractual que vinculi aquests professionals a l'empresa.

El president

Moltes gràcies. Senyora Terribas?

La directora de Televisió de Catalunya, SA

Afegir al que diu el director general que el que hem rebut és un requeriment notarial –per tant, no és una acció judicial–, amb data 10 de gener, d'una pregunta que es va fer en el marc d'una entrevista el mes d'octubre, diguéssim, novembre, que ens sorprèn molt que arribi ara, perquè normalment –com dèiem en el *Fora de joc*– quan reps una queixa, no?, doncs..., immediatament, per rectificar, si realment hi ha alguna cosa a rectificar; i ha passat un temps que fa impropedent la rectificació immediata, si és que hi hagués cas.

Nosaltres el que hem fet, lògicament, és respondre les cartes, de contingut idèntic, que el senyor Duran i Lleida i el senyor Sánchez Llibre han adreçat al senyor Xavier Bosch, unes cartes que hem respost amb suport jurídic, com deia el director general, i amb el nostre personal com a responsable de l'empresa en la qual dona servei el senyor Xavier Bosch. Creiem que no hi ha cap raó per al requeriment notarial que tots dos polítics reclamen, que no es fan les afirmacions en les quals afirmen aquestes cartes, que hi tenen tot el dret, només faltaria –ells i qualsevol ciutadà–, a fer-ho, però que és significatiu que en una cosa tan sensible com fer una pregunta, es generi aquesta desconfiança.

Les preguntes no han d'ofendre, les preguntes s'han de poder fer sempre. Totes, perquè en això rau la llibertat del nostre ofici, i, a més a més, fer-les és saludable perquè donen l'oportunitat, davant de la persona, que aquesta persona respongui. Per tant, partint d'aquesta base s'ha escrit una carta, per respondre en aquest sentit, i esperem el proper moviment de les persones titulars d'aquesta queixa.

El president

Moltes gràcies, senyora Terribas. Encara que s'ha exhaurit el temps, si volen prendre, molt succintament, la paraula... El senyor Ferran té la paraula.

Joan Ferran i Serafini

Molt succintament, senyor president. Tot és opinable, i més en aquesta comissió, i més als mitjans de comunicació. A nosaltres ens sembla bé que el senyor Duran estigui per la privatització, que estigui pel model de televisió que li vingui de gust. Ara... (*Veus de fons.*) Deixi'm que faci una miqueta una defensa corporativa d'aquesta mateixa comissió. Aquesta comissió està feta perquè, per exemple, nosaltres els poguéssim preguntar a vostès si era correcte aquest tractament o no. És un menysteniment a la comissió, però segurament un menysteniment també al grup de Convergència i Unió, perquè no hi ha confiat per vehicular el que podia ser una queixa d'aquesta determinada manera. Perquè de la manera que l'ha fet, en certa forma és una coacció al que és la lliure disponibilitat dels professionals per poder preguntar. I més, venint d'una persona que tots li coneixem una habilitat política i un lèxic suficient per sortir-se'n; no d'aquesta, de pregunta, sinó d'altres moltes més...

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Ferran. Té la paraula novament la senyora Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Una, perquè celebri la resposta que tots dos ens han donat, en el sentit de la protecció, per dir-ho així, del professional, en aquest cas, i de la feina que fan en general. I, en tot cas, instar-nos a tots plegats que el blindatge i el respecte a la llibertat informativa no hauria de ser cosa només de periodistes, sinó que hauríem de responsabilitzar-nos-en tots, i que davant d'aquest tipus d'actuacions potser hauríem de sortir, especialment els membres d'aquesta comissió, en defensa del que no..., o atacant o criticant allò que no hauria de ser.

El president

Moltes gràcies, senyora Camats. Té la paraula novament la senyora Terribas.

La directora de Televisió de Catalunya, SA

Només una cosa molt breu. Com que el diputat ha fet referència al fet que el senyor Duran i Lleida s'havia queixat que jo no l'havia entrevistat mai a *La nit al dia*, van ser vuit vegades en sis anys. Vull dir que crec que no està malament. Aprofito per dir-ho, perquè és d'aquelles coses que queden, no? I així queda escrit.

El president

Molt bé. Deixem-ho aquí. Avancem, si els sembla. Obriríem aquest bloc de pressupost i de publicitat que hem pactat de compactar-lo.

Preguntes

acumulades (tram. 312-00050/09, 312-00053/09 i 312-00051/09)

Prendria la paraula, en primer lloc, per ordre de com s'han anat ordenant les preguntes, el diputat senyor Joan Ferran. (*Pausa.*) O, en aquest cas, l'honorable senyora Tura.

Montserrat Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Hem volgut agrupar, tot i que estan posades en dos àmbits diferents, les qüestions de caràcter pressupostari i de publicitat –que no deixa de ser també pressupostari perquè forma part del capítol d'ingressos dels pressupostos–, en una intenció que és, en la mesura que ens sigui possible, en les diferents sessions de control, veure la conjuntura econòmica, les coordinades econòmiques que es produeixen en aquesta crisi que té característiques molt especials, i que està adquirint una gravetat extraordinària tant en el funcionament de les administracions públiques del conjunt de l'anomenat «Primer Món» com en els impactes individuals, personals, socials, que produeix la crisi. Hem volgut agrupar-les per tal de fer diferents consideracions.

És evident, i en això hi participem tots, que la situació de crisi econòmica ens obliga a fer una anàlisi de la capacitat d'ingressos al màxim possible. Quan aquests ingressos provenen de l'activitat econòmica, com succeeix amb bona part de l'Administració pública pel que fa als ingressos que es produeixen a les arques públiques, aquests disminueixen. I quan parlem d'ingressos de publicitat, que tenen a veure també amb l'activitat econòmica, acostumen a disminuir, tot i la bona gestió que ens consta que fan per tal que es mantingui aquest capítol.

En segon lloc, perquè crec que una de les coses que hem de fer de manera assolsegada però alhora ferma, és informar el conjunt de la ciutadania de l'impacte de la situació econòmica i de la crisi sobre els serveis públics. I si aquests es veuen alterats, en quin grau es produeix aquesta alteració, i, per tant, en què noten avui els ciutadans de Catalunya la disminució de l'aportació dels pressupostos de la Generalitat en el conjunt de la corporació, i en què la bona gestió, malgrat la disminució de recursos, fa que no es noti.

Per exemple, aquesta seria la pregunta sobre el tancament econòmic. Tothom havia fet previsions bastant apocalíptiques de la situació econòmica del conjunt de la corporació i del dèficit que es podia generar durant aquest any 2011, perquè es mantenien molts canals oberts, i algun..., havíem sentit fins i tot en aquesta mateixa comissió per part de membres del Govern o de portaveus del Govern en aquest sentit.

Bé, com que segurament no tenim encara la liquidació definitiva del pressupost del 2011 perquè estem tot just a finals de gener, però segurament en tenim una previsió, també ens interessaria saber si el tancament econòmic realment s'adiu a aquelles afirmacions apocalíptiques, o, al contrari, quan es produeix una gestió acurada dels recursos es pot mantenir el servei sense que es produeixin grans distorsions, grans dèficits, en el funcionament d'aquest servei.

Són coses que pel que fa al servei públic, que hem dit moltes vegades que tenen els mitjans de la corporació, són molt importants. És a dir, si per a Catalunya ens sembla que és imprescindible el servei que fan en matèria de normalització lingüística, de coneixement de la nostra singularitat com a nació, i també dels valors i, per tant, de la qualitat dels productes que s'emeten a través dels diferents mitjans que té la corporació, no és un tema menor, ni hi podem passar de puntetes, els efectes econòmics, els efectes pressupostaris que sobre aquest servei, que considerem tots d'extraordinari interès, es puguin produir.

D'aquí la decisió d'efectuar-los les tres preguntes de manera consecutiva, perquè en el fons estan interrelacionades.

El president

Moltes gràcies.

Preguntes

al director general de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre el resultat final del tancament pressupostari i dels ingressos per publicitat del 2011 (tram. 312-00055/09 i 312-00057/09)

Té la paraula tot seguit la senyora Marta Alòs, en nom del Grup de Convergència i Unió.

Marta Alòs Lòpez

Moltes gràcies, president. Bé, només perquè m'aclareixi jo una mica, perquè clar, jo..., almenys, el nostre grup venim a aquesta comissió que ens pensem que és una comissió de control de l'actuació de la corporació catalana de mitjans audiovisuals, no? No sé si és una comissió de control a l'actuació del senyor Duran, perquè cada vegada surt el senyor Duran, aquí. Sembla que es vagin repartint els papers, no? Però cada vegada surt... (*Veus de fons.*) És el meu torn, senyora diputada. Per tant, aquesta comissió de control no ho és, del senyor Duran. Truquin-li i demanin-li les explicacions. Suposo que no demanaran una compareixen-

ça, no, un dia d'aquests?, perquè s'expliqui... (*Veus de fons.*) Bé, doncs, perfecte.

Vostès el que fan, doncs, és una excusa per fer el seu míting, el seu discurs. Ho fan. Ho poden fer en altres llocs, no crec que toqui, ni crec que les persones que vénen aquí hagin de seguir, doncs, suportant el seu discurs. Vostès ho fan. Miri, no és la primera vegada que un periodista és qüestionat en les seves preguntes, i no serà la darrera. I això és la democràcia –això és la democràcia. O és que són intocables? O és que són intocables, els periodistes? No, són persones com qualsevol col·lectiu. I, per tant, si una persona se sent ofesa o se sent que vulnera algun dels seus drets, té tot el dret a defensar-se. I això és la democràcia. I això també ho farien vostès, i ho han fet moltes vegades.

Per tant, poca broma amb el senyor Duran. Si ell creu que s'ha ofès en alguna cosa, doncs, farà el que cregui; el que cregui convenient. Ho dic per aclariments, perquè cada vegada, almenys des que aquesta persona està en aquesta comissió, cada vegada surt el senyor Duran, no? Nosaltres també en podríem dir moltes, de coses, no?, però vostès, *erre que erre*, el senyor Duran, doncs per fer el seu míting de la privada, etcètera, que també fan, doncs, fora d'aquesta comissió. Només per aclariments, eh?, president.

Bé, seguirem amb aquest...

El president

Si vol seguir amb la pregunta, doncs... (*L'orador riu.*)

Marta Alòs Lòpez

I dit de passada –i dit de passada. I dit de passada.

El president

Fets els aclariments, vostè distribueix el seu temps com vol.

Marta Alòs Lòpez

No, és que és important. És important, fer aquest aclariment.

Bé, parlarem sobre els tancaments pressupostaris, perquè són importants, perquè marquen, doncs, l'inici d'un altre pressupost, que és el de l'any següent. Vam tancar l'any 2010, si no ho recordo malament, amb un dèficit d'uns 7 o 8 milions d'euros. Si fem un breu repàs al pressupost de la corporació de l'any 2010, va ser de 330 milions. Hi va haver aquella partida de 20 milions pressupostada però que no es va emprar. Tot i això, hi va haver aquest dèficit. El 2011 va ser de 308 milions, 300 amb una ampliació de 8 milions –ja em rectificaran si ballen les xifres. Hem anat seguint les informacions rebudes en aquesta comissió i sembla que el dèficit final que hi va haver pel tancament, el del 2010, no serà el mateix per al 2011. Per tant, els demanariem informació.

I, després, ja, com que totes aquestes preguntes van lligades, no?, president, doncs, parlarem dels ingres-

sos de publicitat. Sabem que els ingressos de publicitat han baixat. Tots els mitjans, també la premsa escrita, han baixat la publicitat. És una realitat que afecta tots els mitjans, i per tant, doncs, la ràdio i la televisió no n'estan exemptes i no en són alienes.

Bé, de ben segur que són totes aquestes casuístiques que hi tenen molta relació: una és la crisi; la diversificació de les empreses a l'hora de posar els seus diners en publicitat o en altres temes –d'això ja n'hem parlat, doncs, en altres comissions–, la reducció d'inversió d'aquestes, en aquest àmbit, i també hi ha un tema que és important, que és la fragmentació, eh?, doncs, progressiva, de l'audiència. Del gener al setembre, si no ho recordo malament, la quota de pantalla, pel que fa a l'audiència, el total del 2010 va ser d'un 11,3 per cent, i el 2011 va ser d'un 10,4 per cent. I els ingressos publicitaris del 2010, també de televisió, van ser de 198 milions. I l'any 2011 voldríem saber, doncs, també en referència a la publicitat, si era el que vostès ja tenien pressupostat, si ha sigut menys. I després, també, que ens parlin del tancament del pressupost de l'any 2011.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora Alòs.

Pregunta

al Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre el resultat econòmic de les empreses de la corporació després del tancament de l'exercici corresponent al 2011 (tram. 313-00007/09)

I tancaria aquest torn de preguntes el senyor Carmel Mòdol.

Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies, president. I amb la generositat que caracteritza aquesta Mesa, jo faré una prèvia, també, perquè ja que s'ha dit... (*Marta Alòs Lòpez diu: «Ja m'estranyava que vostè no hi posés també cullerada.»*)

El president

Senyora Alòs...

Carmel Mòdol i Bresolí

Volia dir que aquesta comissió... (*Veus de fons.*) Si em permeten, estic en l'ús de la paraula. Aquesta comissió és competent, absolutament, per parlar del que pugui dir o pugui fer el senyor Duran, perquè el senyor Duran, entre altres coses, s'ha posat d'una forma reiterada, continuada i sistemàtica amb tot el sistema públic audiovisual català –TV3, Catalunya Ràdio, la corporació en el seu conjunt–, i, al modest entendre d'aquest portaveu, amb, diguéssim..., no precisament

al cantó que un esperaria d'un polític que té tanta influència dins el Govern de la Generalitat, eh?, més aviat defensant interessos contraris als de la corporació. Per tant, aquesta comissió és absolutament competent per manifestar opinions sobre l'actuació política del senyor Duran.

Dita aquesta, és veritat, des del nostre grup parlamentari, des d'Esquerra Republicana, els felicitem perquè han acabat l'any líders, i aquesta és una qüestió que és sabuda, és òbvia. Els felicitem per aquesta qüestió. Els felicitem perquè el reconeixement de la feina feta per les diverses empreses de la corporació –Televisió de Catalunya, Catalunya Ràdio, els portals, hi posaria l'Agència Catalana de Notícies, també, el que passa és que ja queda més amagada–..., estan absolutament reconegudes i valorades per la ciutadania de Catalunya. Així ho diuen tots els estudis que sobre aquesta qüestió s'han fet. La satisfacció no retrocedeix, ans al contrari, avança en unes condicions, com sabem, absolutament difícils, no? Vostès, durant aquest temps, des del punt de vista d'Esquerra Republicana, han fet bona feina, però aquesta bona feina moltes vegades no s'ha vist reconeguda, explicitada, als mitjans de comunicació, a vegades fins i tot als específics que parlen sobre temes de comunicació; ens costa de veure, allò que es diu amb llum i taquígrafs a aquesta comissió, que s'explicita, ens costa de trobar-ho als mitjans de comunicació.

La gestió econòmica és una de les que s'ha posat en qüestió, no? Com que estem tancant l'any 2011, la pregunta d'Esquerra Republicana aniria en aquest sentit: que ens donessin les dades reals a tancament del 2011 de com ha anat l'objectiu, si allò que es deia que la casa funcionava en certa manera era perquè es tiraven els recursos per la finestra, amb alegria i festa major continuada, o és que, amb unes condicions pressupostàries difícils, la gestió ha estat..., és a dir, anant d'acord amb aquesta situació, i defensant la casa amb unghes i dents, com han fet, com és la seua obligació i com han fet, en base als resultats que adés comentava, no?

Finalment, una última reflexió des del nostre grup parlamentari. Vostès, a part de guanyar en audiències i guanyar en satisfacció –que és la principal missió del servei públic, així a l'engròs–, han aconseguit també més cohesió social al país, que també forma part de la seua feina com a mitjans de comunicació públics. I, malgrat aquells que a les converses de cafè diuen que aquesta corporació no té ànima, des del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya reconeguem que s'ha construït identitat. Des de la corporació s'ha construït identitat. Identitat nacional, mal que els pesi a alguns? S'ha construït identitat nacional perquè som una nació. I en aquest sentit, ha fet exactament allò que li pertocava. Hi ha molta gent de l'àmbit, diguéssim, de la nació, situat en un extrem, que diuen que no –ja acabo, president–, que no se n'ha fet prou.

De totes maneres, amb rigor, amb seriositat, amb un treball ben fet, nosaltres li volem reconèixer a la corporació aquest treball. Ara ens agradaria conèixer les xifres.

El president

Moltes gràcies, senyor Mòdol. Prendrà la paraula en primer lloc el senyor Marín, i tot seguit el senyor Ramon Mateu.

El president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

Vostès em demanen per la xifra de tancament provisional: per al 2011 estarà sobre 4.600.000 euros, de dèficit –de dèficit. Els ho dic: això és una mica paradoxal, el que diré ara, però és una magnífica notícia. És una notícia extraordinària. Per què dic això? Per què faig aquesta afirmació? Ara faré unes consideracions de caràcter general, i després el director general explicarà amb detall, diguem-ne, com s'ha aconseguit això i també com hem de repartir els mèrits aquí. Però jo dic que això és excepcional perquè ho hem de valorar en el context del que ha viscut la corporació des del 2008, bàsicament per això.

Els he explicat alguna vegada que la corporació va notar els efectes de la crisi per la caiguda d'ingressos publicitaris ja a partir del 2008. Mirin, el 2008 el tancament era, d'ingressos publicitaris, 129 milions d'euros; l'any passat, 85. Això vol dir una caiguda de 45 milions d'euros, del 2008 fins avui. I, per altra banda, la situació de les finances públiques: també han fet que en els darrers anys, sobretot 2011 i 2012, però ja el 2010 es va notar, d'una forma molt clara..., hi ha hagut una contracció, diguem-ne, del que és la subvenció, notable. Si agafem –ja sé que és una mica irregular, això– el tancament del 2008 amb el pressupostat el 2012, la caiguda de la subvenció és de 54 milions d'euros, eh? –54.

Agafant les dues magnituds, tenim una caiguda conjunta d'ingressos per a la corporació de gairebé 90 milions d'euros, des del 2008 fins al 2012. El moment, diguem-ne, més dur d'aquesta situació, justament és l'exercici segona part del 2010 i 2011. Pensin que en el 2011, també sumant aquestes magnituds, la caiguda és de 37 milions d'euros, 37.

I, malgrat això, com s'ha reiterat aquí, aquests han estat uns anys en els quals, diguem-ne, s'ha recuperat lideratge a la televisió i s'ha recuperat lideratge a la ràdio, i s'ha consolidat lideratge a les plataformes interactives. O sigui, aquesta és..., el resum –el resum– seria aquest. Mirin, en cinc anys hem perdut 90 milions d'euros, però, malgrat això, hem recuperat lideratge a la televisió, hem recuperat lideratge a la ràdio –colideratge en aquest cas, certament– i hem impulsat el lideratge de les plataformes interactives.

Com ha estat possible, això? El relat més detallat el farà el director general. Jo el que sí que els vull dir és que hi ha una cosa de tot això que tampoc no es veu, i que s'ha de destacar. Per descomptat que tot això s'ha aconseguit perquè els equips directius de la casa –direcció general, direcció de la ràdio, direcció de la televisió, i els seus equips directius– han fet una feina inèdita en aquesta casa, que estava acostumada a viure sempre en l'incrementalisme pressupostari, l'increment de costos. I durant aquests quatre anys s'ha fet

just el contrari. Primer, una política d'estalvi molt severa, i després una política més dura que d'estalvi, ja, eh? O sigui, el 2011 ja no hem fet política d'estalvi, hem fet una política molt més severa des d'aquest punt de vista, ja. I el 2012 serà pitjor encara, serà bastant pitjor.

Però nosaltres creiem que podem ser optimistes, primer perquè efectivament aquesta gimnàstica d'agafar, diguem-ne, tots els costos, de dalt a baix, fer comptabilitat analítica, veure d'on podem estalviar, veure què és prescindible, tot això, diguem-ne..., ja tenim tanta gimnàstica, i els equips directius en tenen tanta, que en definitiva s'estan assumint esforços que fa quatre anys semblava que no es podien assumir.

I després –i això, permeteu-me que ho digui d'aquesta forma–, afecta també el consell de govern. Durant aquests quatre anys el consell de govern ha hagut de prendre mesures i decisions que no s'havien pres mai, en aquesta casa. Des de demanar als treballadors, diguem-ne, que es limitin la retribució salarial, a iniciar processos de transformació societària que no s'havien vist mai, tampoc.

Això permet un cert optimisme en quin sentit? En el sentit que nosaltres no podem enviar un missatge a la societat..., que s'ha de fer, perquè la corporació és molt visible, i tot allò que fem nosaltres és modèlic també socialment. Per tant, que nosaltres enviem un missatge que som solidaris amb l'esforç col·lectiu que fa el país de contenció pressupostària, és positiu. Però no podem limitar-nos, crec jo, només a explicar que fins ara –fins ara, eh?, fins ara; ja veurem què passa a partir d'ara– ens n'hem sortit, amb aquest esforç de contenció. També hem d'explicar que aquest esforç de contenció serà inútil si no consolidem un nou model d'empresa, si no dissenyem el futur ja. I en els darrers dos anys particularment, però ja des del 2008, diguem-ne, s'ha fet un esforç molt important de redefinició del que ha de ser la corporació al segle XXI. Si no s'avança ràpidament –com he explicat alguna vegada– cap a aquest nou model d'empresa, que vol dir una empresa molt més integrada, de fet empresa única, generant estalvis estructurals, etcètera, no tindrem aquest projecte.

Aquest projecte és el d'una gran factoria integrada de producció de continguts capaç de situar continguts a totes les finestres. També s'ha fet, això –també s'ha fet, això. I en aquest sentit, a part del treball que han fet els equips directius, que tenen a veure amb aquesta definició del que ha de ser la corporació al segle XXI..., i permeteu-me que sigui més modest: la tecnologia avança tan ràpidament, tan, tan ràpidament, que no podem definir models estables. De fet, per definició, el model del segle XXI serà un model de transformació constant. I és aquest..., quan parlo del segle XXI em refereixo a això; és a dir: nosaltres, ara, el que hem de veure és, diguem-ne, què serà la corporació el 2014, el 2016, el 2020, eh? I marcar-nos, diguem-ne, aquest horitzó.

El projecte existeix. I, per tant, en la mesura que existeix hi ha també la possibilitat de crear complicitat social, i per tant..., i també complicitats internes a la casa per tirar endavant aquest projecte. I pel que fa a la

manera com s'ha aconseguit tot això, el director general ho podrà explicar amb més detall.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Ramon Mateu.

El director general en funcions de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i director de Catalunya Ràdio, SRG, SA

A veure, com que hi han diferents qüestions acumulades, jo entenc que parlariem inicialment del tancament de la liquidació del pressupost del 2011, com s'ha fet, i després de les perspectives de recaptació publicitària o de comercialització per a l'any 2012, i també com ens ha anat l'any 2011.

Seré concís amb les dades per no crear confusió, perquè com que juguem amb diferents conceptes... Dir: un seria el pressupost de despesa total, l'altre seria l'ingrés publicitari; i després, no confonguem el que és aportació de la Generalitat –i disculpeu l'obvietat– amb pressupost global, perquè a l'aportació de la Generalitat hauríem de sumar-hi sempre la capacitat de generació de recursos propis, no?

Aleshores, en el tancament del pressupost del 2011 hi ha un tema que ens ha pesat, que és la dificultat de complir el pressupost –que ens l'havíem marcat molt ambiciós– en comercialització. Ens hem quedat 11 milions per sota del que teníem previst. Després, podem dir quins en són els motius, però així en genèric, és una caiguda importantíssima de la publicitat institucional, que tenia un pes considerable dins de la nostra facturació.

Gran dificultat de comercialització per part de la FORTA, la comercialització conjunta arreu de l'Estat que lidera la FORTA a Madrid, diguem-ne. Si m'ho permeteu, les dades del 2010 eren 18 milions –les que vam ingressar nosaltres–, les del 2011 han estat 13. I malauradament, la perspectiva que tenim..., malgrat que la FORTA s'hagi plantejat igualar els resultats del 2011, nosaltres intuïm una caiguda per al 2012 pel que fa a la FORTA.

El que és comercialització directa del nostre departament comercial ha tingut un comportament igual a mercat. Mercat televisió ha caigut un 9,7 per cent. Nosaltres, en comercialització directa hem caigut un 10, diguem-ne. Per tant, hem tingut un comportament igual a mercat –«mercat» voldria dir «total televisió». Per tant, publicitat: hem caigut 11 milions.

Ens havíem marcat un objectiu important aquest 2011 –i que jo senzillament diria que no és que no sigui un objectiu no aconseguit, sinó que és un objectiu que encara no hem acabat, eh?, no hem arribat a temps a executar-lo– que era l'alienació d'immobles. Això ens havia de suposar uns ingressos de 7 milions d'euros, perquè era venda directa, diguem-ne. No plantejàvem *rentbacks*, o sigui, anàvem a vendre els immobles, ho havíem dit aquí: el plató de l'Hospitalet, la delegació comercial a Madrid, etcètera. I això fa que en ingressos extraordinaris, o en resta d'ingressos, tinguem una

desviació negativa de 5.500.000. Part d'aquests 7 milions els hem compensat. Aquests 5.500.000, que en el fons és el que ens produeix el dèficit, és un dèficit que podem eixugar al llarg del 2012 en el moment en què executem, –si executem– la venda d'aquests edificis. Diguem-ne, és un dèficit que l'arrosseguem el 2012 contra uns actius; per tant, no el podríem o no l'hauríem de considerar un dèficit corrent.

S'ha fet un gran esforç en política de personal, i això ha estat mercès a, gràcies a, la complicitat i sobretot sacrifici del conjunt de treballadors de la casa. Aquest és un resultat que obtenim. I un dels punts molt importants, que seria capítol I, ha estat el sacrifici que els treballadors de la casa han fet, retallant-se voluntàriament un 5 per cent del seu salari; i després, en el conjunt de despeses corrents, compensat amb una reducció de 8 milions i mig.

El principal esforç de contenció de despesa, sobretot s'ha fet a la fàbrica gran. Jo crec que entorn d'uns 12-13 milions d'euros els hem estalviat en el que seria pantalla producte. I en conjunt, el que fa és que el dèficit final que tenim és de 4 milions i mig. Hi insisteixo: aquest dèficit de 4 milions i mig va contra un actiu. I per tant, el podem eixugar aquest 2012. Per tant, és un resultat que considerem prudentment satisfactori.

Pel que fa a les perspectives de comercialització, i en això també podríem parlar una mica del mercat del 2011 –i vaig molt ràpid, senyor president–, és..., o sigui, aquí tinc un quadre que ens marca la caiguda 2008-2009-2010-2011: 2008, 13 per cent; 2009, 22 per cent; 2010 sembla que la cosa repunta i agafem una certa confiança, perquè pugem un 1,2 per cent, i el 2011 tenim una caiguda del 8,2 per cent. El problema del 2011 és que comencem un primer trimestre mantenint la facturació segons previsió i d'acord amb la tendència del 2010, però, en canvi, acabem l'any amb un quart trimestre amb una caiguda del 12 per cent.

Per sectors –i em referiria únicament a televisió, ràdio i internet, que també ens afecta a nosaltres–, televisió té una caiguda, ho hem dit abans, del 9,7; ràdio té una caiguda –tot el mercat– del 5,4, i internet –juntament amb cine, són els únics sectors que pugem–, en el cas d'internet, la caiguda és d'una mica més del 7 per cent, no?

El pes de..., bé, aquesta és una reflexió que potser no és necessària, perquè no sortirà en les preguntes, però com que en la pregunta escrita ho havia fet... Dir molt ràpidament que el resultat a internet està sent bo, de comercialització a internet. Diguem-ne, el pes mitjà de la publicitat *online* dins de les empreses audiovisuals, especialment televisió, acostuma a ser del 0,7 per cent. En ràdios, una mica més elevat: és del 2 per cent respecte al que seria *offline*; en canvi, nosaltres estem en 1 milió i mig, aproximadament, que sobre el resultat global és un resultat superior a la mitjana del sector.

La perspectiva de facturació de cara al 2012 no millora. Les millors previsions el que ens posen damunt de la taula és una caiguda del 5,8 per cent, i dins de l'empresa hem de prendre decisions serioses sobre quines són les polítiques de comercialització, especialment pel que fa a mitigar el que podria ser la caiguda que ja intuïm que ens pot venir de la comercialització con-

junta amb altres televisions de la FORTA, a través de la FORTA; i després, també veure, en la mesura en què sigui possible, maximitzar la comercialització d'aquells segons productes, diguem-ne, tant de canals temàtics de televisió, com canals temàtics de ràdio.

El president

Moltes gràcies. Si hi ha algun ajust, doncs, seria l'ocasió de fer-lo. Té la paraula en primer lloc la senyora Montserrat Tura.

Montserrat Tura i Camafreita

Molt bé. Moltes gràcies per les seves respostes, i realment..., fer coses amb molts diners té el mèrit de la qualitat que s'aconsegueix, però continuar fent coses de molta qualitat amb menys diners té doble mèrit. Per tant, em permetran que els feliciti pel lideratge i la qualitat assolida en un any difícil des del punt de vista pressupostari. I la crisi té molts aspectes negatius, moltíssims. Però tant de bo ens deixi aquesta musculatura que parlàvem de la gimnàstica, de l'aprenentatge, d'intentar fer coses amb pocs recursos però mantenint i posant com a bandera sempre la qualitat.

Jo havia parlat de..., assossegadament és bo que debatem i és bo que la ciutadania sàpiga el que succeeix. Havia fet servir la paraula «assossegadament» perquè segons abans de la meva intervenció s'havia produït precisament una intervenció en un to que a mi m'ha semblat que és aquella vella pràctica que la millor defensa és un bon atac. I, sincerament, senyora Alòs, si amb les seves paraules pretenia defensar una persona, i en la seva afirmació que en un estat de dret ningú és intocable pretenia defensar el senyor Duran i Lleida, em temo, i li ho dic des del respecte, que s'ha equivocat. Perquè, efectivament, en un estat de dret ningú és intocable. Els que assumim voluntàriament un càrrec públic i ens posem en l'aparador per tal d'explicar a la ciutadania les coses hem d'estar preparats perquè se'ns preguntin coses incòmodes, i tenim el dret de respondre-les o no respondre-les. Per tant, els periodistes no són intocables. Ni els jutges, no són intocables. Però tampoc ho són, i molt menys, aquells que ostenten una representació de caràcter polític, com és el cas del senyor Duran i Lleida.

El president

Moltes gràcies. Abans de seguir, jo no sé si ens hi hem d'abonar gaire més, en aquest afer del Duran Lleida. A veure si es donarà la paradoxa que jo mateix hauré de sortir en defensa del senyor Duran i Lleida, que seria un fet absolutament insòlit en la meua modesta trajectòria política, eh? Per tant, els prego que avancem amb relació a l'ordre del dia. Senyor Mòdol, té la paraula.

Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies, president. Em penso que..., només..., jo, en base al que han explicat el president del consell de govern, el director general i director de la ràdio i la directora de la televisió, en les paraules del director ge-

neral, és a dir, els resultats de l'any, i en base a les perspectives que teníem, només podem fer que felicitar-los, perquè a vegades és difícil aconseguir la quadratura del cercle –diuen–, però en aquest cas vostès s'hi han aproximat bastant.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula la senyora Marta Alòs.

Marta Alòs Lòpez

No. Agraïm moltíssim les seves explicacions. Jo no parlaré més del senyor Duran. Sembla que la diputada Tura en té ganes. Doncs, miri, no cauré en certes provocacions. Ja he dit el que havia de dir, i per tant si li agrada, bé, i si no, doncs, miri, què hi farem, no? Li agraïm moltíssim, doncs..., les explicacions que han fet. Nosaltres..., és una mica el que deia el senyor Mòdol, no?, que deia «defensar els mitjans públics per a una construcció nacional». Ja sé que això, doncs, no li agrada, però nosaltres farem com la candidata socialista Carme Chacón parlant d'una altra cosa: això ho defensarem amb unghes i dents. Algun dels aspectes que vostès han tractat és el mateix que han fet moltes empreses: resituar-se. Resituar-se: mirar la realitat actual, sacrifici, reestructuració, contenció de la despesa, canvi en polítiques de comercialització. Nosaltres els hem agraït moltíssim, doncs, aquest esforç que han fet, no?

La qualitat dels mitjans audiovisuals –això també ho deia la diputada Tura– es pot preservar i mantenir, també, reordenant, optimitzant els recursos existents i millorant-ne l'eficiència, no? Moltes vegades, doncs, no són només els diners que són molt importants, sinó que els resultats també han de ser òptims, i a vegades amb menys diners, doncs, dels que voldríem. Per tant, els agraïm l'explicació.

Moltes gràcies.

El president

Bé, doncs, si els sembla donaríem per conclòs aquest bloc.

Pregunta

al director general de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre la situació dels drets d'emissió del futbol de la Lliga i de la Lliga de Campions a Televisió de Catalunya (tram. 312-00052/09)

I podem avançar i passar al capítol de drets d'emissió de futbol. Pren la paraula el diputat senyor Joan Ferran.

Joan Ferran i Serafini

Sí. Gràcies, senyor president. Molt breument. L'anterior vegada que ens vam trobar aquí, que va venir a

comparèixer el senyor, l'omnipresent senyor, Francesc Homs, que va venir amb les tisores i ens va explicar totes les qüestions de les retallades i tal, va quedar sobre la taula la qüestió de si es podria veure futbol o no a través de Televisió de Catalunya. Sabem específicament que cada una de les competicions, que la Lliga, la Champions i la Copa tenen un tractament diferent o hi han uns acords diferents, i la pregunta simplement és aquesta: gaudirem del futbol, de quines competicions, fins quan, com estan les negociacions –si és que n'hi ha–, si hi ha prou diners per fer-ho o no... En fi, saber d'una manera més concreta què és el que ens «depara» el futur des del punt de vista de la programació esportiva del futbol.

El president

Moltes gràcies, senyor Ferran. Pren la paraula la directora de televisió, la senyora Mònica Terribas.

La directora de Televisió de Catalunya, SA

Nosaltres tenim la fortuna d'haver col·laborat i col·laborar cada dia amb Televisió Espanyola, i una de les col·laboracions més importants va ser la decisió d'anar conjuntament les dues televisions públiques, reduint costos, a consolidar l'oferta del que segurament és ja l'esdeveniment garantit en obert de futbol que tindrem les futures temporades, que és la Champions League, que el tenim durant tres anys, fins al 2015, en *simulcast* –per tant, no en exclusiva, però en *simulcast*–, el dia, en obert. Això és el que tenim garantit en aquests moments. Com vostès saben perfectament, el mes de juny s'acaba el contracte vigent de la Lliga que garanteix Lliga, segona divisió, resums, Copa del Rei –que és el que ara estan vostès gaudint. Esperarem que surtin a concurs i veurem exactament què passa. Perquè no és una qüestió només que depengui de nosaltres, sinó dels operadors estatals, privats, que, pel que intuïm, estan apostant clarament pels drets esportius. Avui ho llegien vostès als diaris, que La Sexta perd la Fórmula 1 i la té Antena 3; això vol dir que TV3 competirà directament contra un dels grans operadors estatals. La Fórmula 1 és un dels nostres drets vigents, dos anys naturals més, 2012 i 2013. I, per tant, hem d'esperar, també, quina serà l'actitud de la resta d'operadors, perquè, en el supòsit que nosaltres féssim una quadratura del cercle, digues-ne «miracle del pa i els peixos», es podria produir el fet que no tinguéssim cap opció, perquè als operadors estatals –i jo aquesta reflexió l'he feta aquí altres vegades–, doncs, és molt ferma pel que fa a consolidar el seu lideratge també en el terreny dels drets esportius.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta

a la directora de Televisió de Catalunya
sobre l'evolució de les audiències
(tram. 323-00033/09)

Doncs, avancem, si els sembla, i passem al capítol d'audiències. Té la paraula la diputada Marta Alòs.

Marta Alòs Lòpez

Perdoni però ara, president, no recordava si hem agrupat algun...

El president

No, al final no. No, perquè el senyor Mòdol ha preferit que es tractessin separatament.

Marta Alòs Lòpez

Separadament, d'acord.

El president

Eh?, per tant, correspondria la pregunta número 16.

Marta Alòs Lòpez

Setze i 17..., bé, d'acord. D'acord, bé, no..., aquesta és una pregunta, doncs, per a la directora de Televisió de Catalunya, sobre les audiències. Després tindrem una compareixença del president del consell assessor de continguts, i dins del seu informe ell diu: «No caure en el parany de l'audiència», no?, cosa que a vegades, la diem aquí, del «no val tot per l'audiència», no? Però clar, com sempre, hi ha un «ai las» i un «però». Doncs bé, les audiències, i el lideratge, es mesura per això, pel tant per cent d'audiència que té cada televisió o cada mitjà, no? Per tant, n'haurem de parlar.

Si mirem quins programes marquen actualment el lideratge, o sigui l'audiència, doncs, tenim *La Riera*; l'altre dia, doncs, *La Riera*..., els telenotícies, també *Crackòvia*, *APM*, que entre nosaltres ja li vaig dir el que en pensava, d'aquest programa. Personalment, no m'agrada gens, i menys l'«Homo APM», o alguna cosa així..., o l'«*Homo sapiens*» (*veus de fons*), «Homo APM», d'acord. No, és que no ho veig massa i llavors és un tema que no m'agrada, però la directora em va dir que tenia un bon nivell d'acceptació, no? Bé, per tant, doncs, les audiències són importants. No és l'únic important, també hi ha el tema de la qualitat. Jo li vaig parlar d'un programa que no sé si té molta audiència, que és *Òpera en texans*. A mi em sembla un programa deliciós, no? També el consell assessor en parla i no tan favorablement com ho faig jo. Per tant, lluitar pel lideratge, lluitar per l'audiència, doncs, és important.

L'evolució de les audiències, doncs, a banda de programa per programa..., voldria saber si les audiències també es mesuren en la total globalitat. O sigui, el lideratge de la corporació, eh? O sigui, si es mesura per grups –per exemple, Radiotelevisió Espanyola,

Mediaset– i no només per canals, eh? Per tant, ens agradaria, doncs, que es parlés d'aquesta qüestió.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora Alòs. Pren la paraula la senyora Mònica Terribas.

La directora de Televisió de Catalunya, SA

Les audiències és important que les mesurem en funció de l'evolució del mercat audiovisual. I si ara ens remuntéssim a les audiències de fa sis anys, veuríem que la presència numèrica, de *share*, dels nostres serveis, doncs, no estava molt lluny del que estem ara, perquè en realitat la fragmentació ha afegit una dificultat –a part de múltiples ofertes que no teníem. Perquè us situem, els canals temàtics en aquests moments acumulen pràcticament un 30 per cent del *share* diari, mentre que fa quatre o cinc anys, doncs, aquest percentatge no arribava als dos dígits. Això vol dir que tenir, capturar un percentatge de l'audiència important a través de la televisió, és una lluita molt desigual en aquests moments respecte a l'oferta que tenim en espanyol.

Respecte al resultat per grup, nosaltres el 2011 hem aconseguit un resultat global –i en aquest sentit li contesto ja l'última de les preguntes–, ho mesurem com a grup, del 19,3: tres dècimes per sobre del resultat anterior, de l'any anterior, que va fer un 19. Què vol dir, això? Que la tematització, que l'aposta per la tematització que ha fet Televisió de Catalunya..., perquè TV3 ha retrocedit unes dècimes com han retrocedit totes les generalistes i hem quedat líders a dos punts, però en canvi hem avançat en les temàtiques: el Super3 ha avançat tres dècimes; el canal d'esports s'ha situat en el seu primer any de vida amb un 0,9, i avui, al gener, a dia d'avui, estem en un 1,3; el 33 no ha perdut res d'audiència malgrat haver perdut els esports... Vol dir que l'oferta per la tematització que hem fet ha funcionat i hem guanyat..., i hem mantingut la quota i l'hem incrementat. Estem a 19,3 respecte a l'any anterior, que no teníem el canal d'esports. Per tant, això ha anat bé.

Però les audiències nosaltres no les mesurem únicament des del punt de vista quantitatiu. Com deia abans un diputat, per a nosaltres la cosa fonamental és la cohesió social, i, per tant, el fet que els continguts que nosaltres defensem i que acompanyen grans esdeveniments esportius que arrosseguen aquestes audiències cap a TV3 aconsegueixin estar embolcallant aquells esdeveniments que són un reclam per a audiències que habitualment no acabarien apareixent en cadenes en català o en els continguts que nosaltres programem, per a nosaltres és fonamental.

Veurà, si revisa la llista dels programes més vistos, que en la llista, en els tops dels principis, tot són Barces, per entendre'ns, eh?, però després, a continuació dels Barces, doncs, hi ha els telenotícies, hi ha els «sense ficcions», hi ha els *APM*, hi ha els «convitats», hi ha els reportatges del *30 minuts*, hi han reportatges, documentals, informatius... Això vol dir que aquests

reclams que nosaltres tenim per a l'audiència ens ajuden a aconseguir que la nostra gent vegi els continguts que a nosaltres ens interessin.

Per tant, hem reculat respecte al 2000 en quota d'audiència i en nombre de persones que veuen televisió en català? Evidentment. Per què hem reculat? Doncs, perquè hi ha infinitament més oferta en espanyol i en altres idiomes que en català. Ara bé, nosaltres estem aconseguint mantenir gairebé una cinquena part de l'audiència capturada amb els nostres canals en aquest mercat tan desigual, i per tant, a nosaltres això ens fa molt contents. I a això val la pena afegir el lideratge dels portals d'internet, i també, sobretot, la percepció qualitativa de l'audiència. Vostès saben que aquesta televisió des de fa quatre anys mesura qualitativament l'impacte dels seus productes cada dia. I en aquests qualitius, les cadenes més ben valorades pels espectadors són: el 33, en primer lloc; La 2, i després TV3, que és una cadena generalista que competeix contra les grans cadenes generalistes estatals. I creiem que això també és un factor a posar damunt la taula i a valorar i a tenir en compte, no?

El president

Moltes gràcies. No sé si vol afegir-hi alguna cosa, senyora Alòs? (*Pausa.*) Doncs, avancem en l'ordre del dia.

Pregunta

al director general de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre l'evolució de les audiències de les emissores de Catalunya Ràdio (tram. 312-00058/09)

El punt 17 també correspon a la diputada senyora Marta Alòs: evolució d'audiències, emissions a Catalunya Ràdio.

Marta Alòs Lòpez

Gràcies, president. Bé, director de Catalunya Ràdio: la mateixa pregunta per a vostè, pel tema d'audiències pel que fa a les ràdios del nostre país, públiques. Li he de dir que a la tercera onada de l'EGM veiem que el programa de Catalunya Ràdio, per exemple, *El matí*, tenia un 21,7 per cent de quota, pel que s'ha publicat, i *El món* de RAC1, el 27,7. Hi havia, doncs, una diferència. Si ho mesurem d'aquesta manera, és així. Però on jo crec, eh?, personalment, on es veu veritablement, doncs, la diferència entre una i altra ràdio –perquè és aquest el tema, el programa de matí, que és molt escoltat– és quan ens fixem en les audiències hora a hora. I aleshores podem veure, per exemple, que Catalunya Ràdio no és líder al matí ni a la resta de franges, eh? El que dona hora a hora. En aquesta darrera onada, veiem que la diferència entre *El matí* i *El món* és de mil oients, aproximadament. Però si anem hora a hora, doncs, hi ha hores que el programa *El món*, de RAC1, té gairebé el doble d'audiència –mesurat hora a hora, eh?

Per exemple, l'iCat fm té una audiència molt baixa. N'hem parlat d'altres vegades, eh? S'està obrint amb tot el que és la xarxa, les xarxes socials i per internet, però és molt baixa, molt inferior a aquells cinquanta mil oients que havia tingut en els seus inicis, eh?

Catalunya Ràdio, doncs, bé, diguem que, si ho mesurem hora a hora, té un marcador, i si ho mesurem d'una altra manera, sembla que les xifres són unes altres, no? Sobre iCat fm ja n'hem parlat. Caldria pujar-ho. Sé que tot no són les audiències. Ja n'hem parlat, d'aquest tema, i per tant s'ha de llegir i interpretar, però ull amb aquest hora a hora, que és el que a mi, quan ho avaluem, és el que em fa patir més amb els horaris, amb aquestes franges horàries. Per tant, doncs, voldríem saber la seva opinió i les audiències de Catalunya Ràdio.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Ramon Mateu.

El director general en funcions de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i director de Catalunya Ràdio, SRG, SA

Bé, no tot és perfecte. La ràdio es valora en funció dels oients que han escoltat, a dia d'ahir, un màxim de vint minuts. Per tant, aquesta és la valoració estandarditzada, per IMC, per valorar quines són les tendències. Els que analitzem programació ens fixem en l'hora a hora, en mitja hora a mitja hora, ens fixem en el *share*, ens fixem en els minuts d'escolta... I els minuts d'escolta és una de les nostres debilitats, ho hem dit més d'una vegada. En minuts d'escolta / número d'oients, aleshores tenim el resultat de *share*. RAC té un *share*, no em voldria equivocar, entorn del 30; nosaltres, tot just del 21, malgrat que en total d'oients estem molt igualats.

Els models de ràdio en funció dels continguts poden propiciar que una emissora tingui més minuts d'escolta que una altra. Diguem-ne, sortint de la ràdio generalista i anant a la ràdio temàtica, en ràdio temàtica musical tens aquelles emissores que el que fan és propiciar-te el que els tècnics en diuen una «escolta fàcil»; aleshores, una escolta fàcil seran hores. O sigui, gent que té la ràdio posada, i té la ràdio posada, independentment que l'escolti o no l'escolti. Té la ràdio posada i la té moltes hores; i hi han d'altres emissores que, per la duresa de la seva programació –estic parlant de musicals, d'acord?–, s'escolten poca estona.

En generalista tens la ràdio informativa, tens la ràdio d'entreteniment. Mai podem pretendre que Catalunya Informació sigui una ràdio de molts minuts d'audiència. Catalunya Informació, el que..., l'eslògan de France Info era: «Doni'm vint minuts i li donaré el món»; el que estava buscant eren escoltes de vint minuts. Per tant, cada model de ràdio té..., li respon..., rebrà uns minuts d'escolta determinats o uns altres.

Nosaltres ambicionem, a Catalunya Ràdio, pujar els minuts d'escolta, i fa molt de temps. I ambicionem, ho he dit aquí moltes vegades, pujar el *share*, i fa molt de

temps que ho dic, i ho ambicionem, i treballem per això, per fer una programació, doncs, més digerible, que s'escolti, que sigui més fàcil d'escolta. Aleshores, no tan informativa –no em voldria quedar amb això, no–; o sigui, igual d'informativa però obrir franges –d'acord?– cap a l'entreteniment. És una debilitat que tenim, no en tingui cap mena de dubte.

Ara, a Catalunya Ràdio, avui, estem cent mil oients per sobre del que estàvem l'any 2008. Hem tingut una tendència creixent en els últims dos anys. En la segona onada del 2009 érem la tercera oferta de ràdio en aquest país –la tercera–, per darrere de RAC1 i de la SER; avui som la segona, i tenim la SER pràcticament a cent mil oients. Tenim una tendència creixent, EGM rere EGM: és creixent. No ho celebrem amb prou entusiasme perquè hi ha una altra emissora en català que encara li va millor. Doncs, em sembla un error. O sigui, jo estic satisfet que el que està creixent en aquest país és el consum de ràdio en català. Si nosaltres analitzem en solitari la corba d'oients de Catalunya Ràdio, el resultat és satisfactori; si ho comparem amb una altra emissora, que encara és més satisfactori, aleshores és quan es pot entrar, o ens entra, aquest estat, o a vegades pretès estat, de frustració. Estem satisfets del resultat de Catalunya Ràdio. El seu creixement en els últims dos anys és d'una línia continuada.

Pel que fa a Catalunya Informació, hi han dues ofertes de ràdio de fórmula informativa en aquest país, una en castellà, l'altra en català; jo crec que multipliquem per cinc la que emet en castellà. Icat fm, a l'últim EGM estava en 58.000 oients, 56-58, i en l'últim baròmetre estava en 85. Icat és una emissora molt de nínxol. Aleshores, el dubte permanent o el debat permanent seria si l'obrim a una escolta molt més generalista, amb la qual cosa entrariem en competència amb la ràdio musical comercial. És un espai que ja està ocupat. Per tant, ens estem ocupant de nínxols i de promoció. No hi ha cap altra emissora en aquest país que emeti el percentatge de música en català que està emetent iCat fm. I per descomptat, no hi ha cap altra emissora d'aquest país que al que es dediqui és a la promoció del consum cultural hora per hora.

I, per últim, dir que Catalunya Música, que celebra aquest any el seu vint-i-cinquè aniversari –Catalunya Informació hi coincideix celebrant el vint–, la tendència de Catalunya Música també, i tot i ser una emissora també molt adreçada a nínxol, és una audiència estabilitzada i estem satisfets del seu resultat.

Tot és millorable, segur.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta

al Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre l'evolució de les audiències dels canals de Televisió de Catalunya el 2011 (tram. 313-00008/09)

Podríem passar, doncs, a la pregunta número 18, que formula el senyor diputat Carmel Mòdol.

Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies, president. Senyor president del consell de govern, el diputat que ara es dirigeix a vostè no té tendència a imaginar situacions conspiratives, eh?, però a vegades et trobes amb la circumstància que el joc polític fa que arribis a pensar que determinats interessos, o acords, es poden vehicular en una direcció que no convingui al sistema públic de comunicació al nostre país, i ho dic amb claredat. Jo no ho sé. Ho veurem al final de com s'acabi esdevenint tot aquest procés dels pressupostos, de les lleis, i tal i tal, si hi ha un acord polític concret entre un partit, que governa la Generalitat de Catalunya, un conjunt de partits, que es manifesta ideològicament en els paràmetres que es manifesta, i un altre partit que està a l'oposició, formalment –tot i que en el tema pressupostari no–, que és el Partit Popular, i que d'una forma molt clara, diguéssim, l'objectiu que la corporació sigui potent no forma part dintre dels seus estàndards de comportament, eh?, diguéssim, no és un dels seus objectius primordials.

Aquesta circumstància es dona. Llavors, la lectura la farem al final de tot aquest procés. Però mentrestant, hi ha una cosa que va sortir, que és la que a nosaltres ens preocupa, perquè a més a més hem tingut bastants requeriments de ciutadans en alguns ajuntaments del nostre país, que és el tema d'allò que es va anunciar que se suprimirien canals de Televisió de Catalunya.

El mateix informe del Consell Assessor de Continents i Programació, que després veurem en compareixença del president, diu: «Defensem la necessitat de mantenir i consolidar la qualitat del servei públic d'una oferta de canals, lluitant pel lideratge i defensant el talent dels professionals de la casa.» I un altre punt diu: «Convé consolidar tots els canals d'emissió i totes les línies de treball dels nous canals.» Això, el consell assessor triat també per aquest Parlament, eh? Llavors, la dada que nosaltres demanem explícitament és com..., la directora de la televisió ja ho ha contestat parcialment, o potser totalment, però: com han anat repercutint les audiències fraccionals a l'hora d'acumular la importància de cada canal, i si han rebut peticions explícites. Perquè nosaltres ho hem recomanat a ciutadans i a organismes o institucions públiques, ajuntaments, que ens han dit: «Escolta, no es veu l'Esport3 a casa nostra, i el volem veure perquè els de més amunt el veuen i ens ho expliquen i ens sulfurem, i tots som d'aquest país.» És clar, ens diuen això. I el tema és el transport de senyal, ja ho sabem, i les complicacions, i que l'austeritat fa que s'hagin de tindre en compte segons quines premisses. Però clar, la premissa no pot ser mai perquè uns no ho veuen, una part petita, suprimir el servei al 95 per cent. En

tot cas, la premissa ha de ser estendre el servei al 5 per cent que falta. Aquesta és la idea d'Esquerra Republicana de Catalunya. Veurem com evoluciona la situació política durant les pròximes setmanes. Ja s'acaba, s'està esgotant el termini, i el que voldríem saber és que ens donessin les dades i el seu punt de vista.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Mòdol. Pren la paraula el senyor Enric Marín.

El president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

Ha fet referència a diferents temes. Sobre els aspectes més concrets d'audiències, tant de ràdio com de televisió, em sembla que ha estat prou explicat. Pel que fa..., jo sí que voldria fer una reflexió general sobre la importància del lideratge, i una de més específica sobre el canal d'esports. I cridar l'atenció sobre un tema que crec que no ha quedat prou reflectit en aquesta compareixença. Jo abans he explicat l'esforç formidable que s'ha fet per tal d'ajustar-nos pressupostàriament, i no he fet una cosa que potser crec que toca fer. Una part molt important d'aquest esforç ha anat a pantalla; és a dir, hem reduït potència de pantalla. Això de moment no ha qüestionat el lideratge, però és evident que si continuem en aquesta línia, el que estarà en qüestió de veritat és la capacitat de lideratge.

És veritat que moltes vegades es diu que els mitjans públics no estan obligats al lideratge sinó a ser referència, etcètera. Això és veritat, en general, però en el nostre cas particular no és veritat. El nostre cas particular..., per a nosaltres, el lideratge, sobretot a la televisió i a plataformes interactives..., la ràdio és un cas diferent, pel que explicava el director general ara fa una estona. Però pel que fa sobretot al negoci de la televisió i al negoci d'interactives, sí que és fonamental el lideratge. I és fonamental perquè..., no només per la raó que el servei públic de defensa de la llengua i la cultura si no és majoritari ja no és tal, sinó també per raons de mercat. I sobretot, en aquest cas, per raons de mercat. He explicat alguna vegada que el mercat televisiu espanyol està en un procés de concentració molt fort. Les lluites per l'hegemonia en les audiències seran cada vegada més dures. I aquí, la clau, a més a més, està en el fet que al final la possibilitat de captar recursos publicitaris està vinculada al teu lideratge.

Per tant, si perdem potència d'emissió i perdem el lideratge, entrem en un cercle viciós en el qual, a menys lideratge, menys audiència, menys publicitat; a menys publicitat, menys recursos; a menys recursos, menys capacitat de producte. I, per tant, diguem-ne, aquesta amenaça existeix. I una anàlisi detallada del pressupost del 2012 ho mostraria clarament.

Dit això, i pel que fa a la pregunta més específica sobre Esport3, Esport3 és una història d'èxit. Esport3 ha aconseguit només en onze mesos el lideratge temàtic en el seu sector. Però quan avaluem la importància d'Esport3 no ho podem fer només en tant que canal

temàtic, sinó en la forma com Esport3 dialoga amb la resta de canals. I sobretot, en la forma com el canal esportiu –i penseu, pensin vostès que l'oferta d'esports tindrà cada cop més pes en aquesta lluita duríssima per l'hegemonia de les audiències d'àmbit general–, Esport3, té una virtut molt gran, i és que dialoga molt bé amb el canal generalista, i, per tant, es reforcen mútuament Esport3 i el canal generalista.

Pel que fa al nombre de canals que hi ha d'haver a la corporació, jo el que li haig de dir aquí és que això s'haurà d'objectivar amb el tema del contracte programa. Haurem de veure de quins recursos disposem, i quina és la millor forma que tenim de generar producte i com arribem al públic, amb un concepte que ha de ser cada cop més clar: som grup de comunicació. I la lluita per les audiències l'hem d'entendre com a audiències agregades, perquè això també afecta la captació de publicitat.

El president

Moltes gràcies. Si... (*Carmel Mòdol i Bresolí demana per parlar.*) Sí: té la paraula el senyor Mòdol.

Carmel Mòdol i Bresolí

Molt breument, per expressar el..., dir-li, demanar-li al president del consell de govern –hi ha una part de la pregunta que no me l'ha respost– si han tingut peticions vostès també, de la mateixa manera que a nosaltres ens han arribat comunicacions, que Esport3 arribi als llocs on no arriba. I finalment un desig –dic–, aquesta teoria conspirativa, que algú ho ha sentit comentar, que a canvi d'una certa estabilitat pressupostària general s'estaria disposat a afeblir d'una forma dramàtica la musculatura de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals..., aquest diputat està convençut que el final de la història serà feliç, eh?, serà en colors; ho veurem, s'apropa.

El president

Moltes gràcies, senyor Mòdol. Té la paraula novament, li prego que molt breument, el senyor Marín.

El president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

És veritat que no he respost a aquesta part de la pregunta. Efectivament, tenim demandes de cobertura superior a la que tenim a Esport3, això és veritat. És un tema delicat perquè la cobertura territorial plena és molt, molt, molt cara, i el transport del senyal, aquí, diguem-ne, a mesura que vas arribant, passes del 90 per cent, i cada cop és més car, això. I ara mateix no tenim recursos.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta

al director general de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre les conseqüències que l'aprovació del projecte de llei òmnibus de l'audiovisual pot tenir sobre el pluralisme i la funció de servei públic de la corporació (tram. 312-00054/09)

Obriríem el bloc de pluralisme i funció de servei públic. Pren la paraula la diputada Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Volem adreçar-los una pregunta sobre una llei que està en tràmit en el Parlament; és cert, sabem que no és una llei aprovada, però també és veritat que en tenim l'avantprojecte i la certesa que tant el Govern com el grup que dona suport al Govern, com aquells que li puguin donar suport, tenen una certa pressa, i per això també la nostra pressa perquè puguem conèixer la seva valoració de l'impacte que tindria l'aprovació d'un text així. Amb totes les prevencions, per tant, que mereix la situació –que ja reconec–, sí que sabem –saben– que l'avantprojecte demana la disminució dels membres del consell de govern de la corporació; la disminució –encara més important– dels requisits per decidir –és a dir, menys necessitat de consens, entre més pocs es podrà decidir més–, i sobretot l'eliminació de la figura del director general, que en aquest cas, doncs, segur que l'actual director general hi té alguna cosa a dir, sobre la figura.

Al nostre parer, es tracta d'una contrareforma en tota regla. Vull recordar que l'any 99 s'encetava un debat en aquest Parlament, que durant deu anys va portar un paquet de legislatiu de tres lleis, que amb el consens de Convergència i Unió, el Partit Socialista, Esquerra Republicana i Iniciativa, i l'abstenció o el favor del Partit Popular en funció de la diferent norma, va construir aquest sistema audiovisual i els seus mecanismes de control. I ara, en deu mesos, i en una llei –és el mèrit que tenen aquestes lleis òmnibus–, i amb l'impuls de Convergència i Unió i previsiblement no amb un xec en blanc però sí amb un xec que s'endossa bastant sovint, doncs, el suport del Partit Popular, es canviarà aquest paquet, aquesta llei. L'objectiu –diu–, la reducció de la despesa i de duplicitats. La nostra proposta, les esmenes que nosaltres hem entrat demanen, per exemple, la reducció dels salaris, que contribuiria igual o més a reduir la despesa pel que fa al consell de govern, i, en canvi, permetria mantenir el pluralisme.

La conseqüència, al nostre entendre? La pressió sobre el pluralisme i la funció de servei públic, i ja en podem treure les conclusions; però, en tot cas, el que ens preocupa moltíssim, també, és a quin preu es pot donar un acord d'aquestes característiques, per trencar el consens i tirar endavant una reforma, una contrareforma d'aquestes característiques, exclusivament a partir d'un, dos o tres –ja ho veurem–, qui doni suport a un text així. Perquè les reclamacions que fins ara hem sentit –i acabo, president– del Partit Popular sobre la corporació i que ara recordava el senyor Mòdol, que

són la reducció de canals de televisió pública, la reducció de l'aportació pública a mitjans públics, són coses que ja estan fetes i que ens faria por que haguessin estat el preu pel suport a aquesta llei.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora Camats. Té la paraula el senyor Ramon Mateu.

El director general en funcions de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i director de Catalunya Ràdio, SRG, SA

Jo..., és que sobre si es fa un consens o no es fa un consens, és una llei en tràmit, no..., no..., jo crec que no em correspon... Vaja, no ho sé, que si aconseguïen vostès el consens, magnífic, penso que sempre serà millor, no?, per a la fortalesa de la llei. És una llei que està en tràmit i, per tant, es debat en aquesta cambra. Jo no crec que, com a director general, pugui entrar en un debat que els correspon a vostès, diguem-ne. El meu paper és complir la llei, l'actual o la que es reformi.

El president

Moltes gràcies...

El director general en funcions de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i director de Catalunya Ràdio, SRG, SA

Únicament...

El president

Disculpi; sí, sí, efectivament.

El director general en funcions de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i director de Catalunya Ràdio, SRG, SA

...acabar afegint una meva estricta opinió, però és opinió personal, i després també perquè m'ha tocat viure-ho aquest últim any i mig, ocupant de manera provisional la direcció general: a mi em sembla que la simplificació d'estructures per a la gestió, i vist estrictament des del punt de vista de gestió, la simplificació d'estructures és important i és necessària per agilitzar la presa de decisions, diguem-ne. El fet de tenir competències de gestió distribuïdes en diferents òrgans, jo, no hi cap empresa en el món ni pública ni privada a qui hagi vist aquesta manera de funcionar. Aleshores, hem funcionat còmodament, correctament, gràcies a la complicitat amb el consell de govern, amb el seu president; però costosament. Jo entenc que la gestió a l'empresa necessita simplificar-se, en aquesta i en qualsevol altra que no ho estigui. I, per tant, entenc que la decisió d'unificar en el president les funcions de la direcció general i les pròpies del consell de govern,

compartides amb el consell de govern, penso que per a la gestió és una decisió positiva.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta

al president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais sobre el resultat de la participació i la recaptació de *La Marató* del 2011 (tram. 322-00029/09)

Seguiríem amb la pregunta número 20. En aquest cas, la formula el diputat senyor Joan Morell.

Joan Morell i Comas

Moltes gràcies, president. Senyor president del consell de govern, em plau molt poder-li fer aquesta pregunta, que té relació amb *La Marató*, entre altres coses perquè hi ha molta gent implicada i que fa possible aquest gran esdeveniment, tant a dins de la casa, Televisió de Catalunya, com, sobretot, a tot el territori de Catalunya. Felicitar-los, felicitar-nos, per aquest magnífic projecte solidari impulsat, com deia, per Televisió de Catalunya i per la fundació, i també, sobretot, per l'èxit d'aquesta *Marató*. Jo sóc dels que penso que en aquesta vida a vegades costa més conservar que conquistar, i mantenir-nos en aquest nivell de participació jo penso que és molt important.

Aquest és un esdeveniment mediàtic, a ningú se'ns escapa, i tots sabem que *La Marató* va més enllà de l'obtenció de fons, de recursos econòmics –que és important–: té una molt important tasca, sobretot, de sensibilització. Entenem que tan important és aconseguir recursos econòmics –que ho és– com, sobretot, la divulgació científica que se'n fa, tots els testimonis que s'hi donen, la conscienciació i també, sobretot, l'educació i el bé que fan a milers i milers de persones a Catalunya.

Per tots aquests motius li volíem preguntar quin ha estat el resultat final pel que fa a les xifres de participació i recaptació del 2011 –això, bé, ja ho hem vist una mica anunciat–, i sobretot saber quina és la valoració que en feu, d'aquest important esdeveniment.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Morell. Té la paraula el senyor Enric Marín.

El president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais

En aquesta pregunta sí que puc estar relaxat. Miri, suposo que no m'hauré d'esforçar molt perquè estiguin d'acord amb mi, que segurament... La meua vida com a president no sempre és fàcil, eh? –no sempre–, però

si hi ha, diguem-ne, una activitat dins del que representa fer de president de la corporació que sempre és agradable –sempre–, és *La Marató*. La valoració que fem de *La Marató*: com una història d'èxit que ja dura vint anys, que s'ha convertit en una gran festa cívica del país, la festa cívica de la solidaritat, al costat d'una altra festa cívica que és la de la cultura, la de Sant Jordi. Hi ha dos moments en què el país es mobilitza, i un ho fa perquè TV3 s'hi posa, i l'altre és perquè és tradició de país; i és *La Marató*. Aleshores, *La Marató* a nosaltres ens produeix una..., ho valorem molt, molt, molt positivament perquè –i vull compartir amb vostès aquesta reflexió– és un fet insòlit –és un fet insòlit–, no per la recaptació que, efectivament, només és comparable a una cosa semblant que es fa a França –és l'únic cas del món comparable, eh?, la que es fa a França i la que es fa a Catalunya–, sinó perquè de la manera com es fa aconseguix una feina de cohesió social que és una de les parts fonamentals, i de mobilització social, eh?, del que és la nostra missió de servei públic que, realment, és absolutament espectacular.

Per què és insòlit, també? Perquè aquí es barregen tres coses. Una cosa que sembla que és fàcil però que és difícilíssima, és fer un programa televisiu que dura..., que és una marató de programa, amb un tema molt complicat, que és fer pedagogia sobre qüestions científiques, que aconseguix ser líder durant tot el dia pràcticament i que, a més a més, mentre és líder, mobilitza. Aquest és un punt. Segon: aquesta mobilització social ha anat creixent any rere any, i li passo les xifres d'aquest any perquè realment és espectacular. Aquest any, més enllà del resultat econòmic, s'han produït al llarg del país 1.760 activitats; bastantes més que l'any anterior: 1.760. I això ha generat pràcticament el 20 per cent dels ingressos que aconseguim amb *La Marató*. Però és que qualsevol barri, vila, organisme del país, fa coses, es mobilitza, diguem-ne, d'acord amb el que és l'objectiu de *La Marató*. I en la feina de sensibilització, aquest any passat es van fer gairebé quatre mil conferències a centres educatius.

I, finalment, la pregunta que em feia de la recaptació. Sap que quan es va tancar el programa estàvem per sobre de 7 milions i mig, la previsió que fem és que quan ho tanquem el 31 de març estarem per sobre de 8.700.000 i, per tant, empatarem, més o menys –més o menys– amb l'any anterior, que és un any rècord, com vostès saben.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta

al president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre la incidència de la crisi sobre la Federació d'Organismes de Ràdio i Televisió Autònoms amb relació a la publicitat i la compra de drets de productes audiovisuals (tram. 322-00030/09)

Passaríem a la pregunta de control sobre la FORTA, té la paraula la senyora Marta Alòs.

Marta Alòs Lòpez

Gràcies, president. Bé, seré molt breu en l'argumentació perquè sobre aquest tema s'han dit moltes coses en la intervenció del director general en funcions. Ha parlat del tema de la FORTA, i, per tant, hem parlat de la caiguda sostinguda de la publicitat en els mitjans, cosa que afecta també, doncs, els mitjans com televisió i Catalunya Ràdio. Altres vegades hem parlat també de la FORTA. La pregunta seria, en concret, com creu que afecta l'actual crisi econòmica i la situació de la resta de televisions que són membres de la FORTA a les actuacions conjuntes pel que fa a la compra, per exemple, dels productes audiovisuals. I després, en la mateixa línia, parli'ns també de quin nivell d'incidència pot afectar les polítiques de gestió i captació de publicitat de la FORTA.

Com suposo, per altres, doncs, aportacions que han fet, la resposta no serà gens positiva; de ben segur que es deuen haver marcat unes línies d'actuació per a fer-li front. Per tant, tot i que el tema és llarg i potser en podríem fer un monogràfic, precisar també, m'agradaria saber, doncs, quines són les estratègies que han pensat executar per paliar aquesta caiguda tan forta.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora Alòs. Té la paraula el senyor Marín.

El president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

Miri, efectivament, la situació de la FORTA i la possible evolució de la FORTA és un dels temes o una de les amenaces, per dir-ho directament, que tenim damunt de la taula perquè, com vostè diu, una part dels recursos comercials de la captació de publicitat prové, diguem-ne, de FORTA –això s'ha anat reduint cada any–, i també perquè una part de la compra de drets també ha funcionat amb la FORTA, que ens garantia una cobertura territorial estatal.

Em permetrà que no sigui molt, molt, molt explícit en la resposta, perquè la veritat és que és molt difícil avaluar quina serà l'evolució de la FORTA en aquest any 2012. El que sí que li puc dir és que tots els indicadors –tant, diguem-ne, des del punt de vista de l'evolució de les audiències, la FORTA, com des de les incerteses legals o fins i tot de model de gestió, en el cas de la

FORTA– sí que és veritat que ens han obligat a veure de quina forma hem de repensar estratègies comercials i també estratègies de compra de drets en la mesura, diguem-ne, que una part de l'esquema a partir del qual funcionàvem pot deixar de funcionar. I per tant, sí que estem treballant, naturalment, a veure de quina forma podem paliar els efectes negatius o, si fos possible, evitar-los.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta

a la directora de Televisió de Catalunya sobre el posicionament dels canals Super3 i 3XL amb relació a l'oferta d'altres canals públics i privats del sector infantil i juvenil (tram. 323-00032/09)

Avançaríem, en aquest cas, en preguntes sobre el canal Super3 i 3XL. Té la paraula el diputat senyor Joan Morell.

Joan Morell i Comas

Moltes gràcies, senyor president. Senyora directora, les ofertes de televisió en canals infantils i juvenils entenen que són molt importants i sensibles; és molt gran i amb molta competència. Senyora directora, li volem dir que valorem molt positivament aquest increment, que ha sigut gran i gens fàcil –i això encara té més mèrit–, de l'audiència respecte a altres operadors, i aquest anar guanyant aquest lideratge. Això té molts efectors, té molts de mèrits que els agraim. I també, prova de tot això, una cosa que també ens ha agradat molt i volem citar-ho avui, són els premis que darrerament els han donat, i, molt concretament, per posar-ne un exemple, el premi d'Òmnium de comunicació que va atorgar a la Festa de les Lletres Catalanes. Per tant, també ens sentim molt contents i satisfets. I també –també– el gran èxit que va tenir la Festa dels Súpers. També entenem que és un esdeveniment d'aquests que ja porta molts anys, que s'ha d'anar renovant, que s'ha d'anar creant, i això també..., ens sembla que ha sigut l'any que ha tingut més èxit. I això, tot plegat, vol dir que és un bon símptoma de la programació infantil i juvenil de Televisió de Catalunya.

Per tot això, ens agradaria que ens concretés, si és possible, quin és el posicionament del canal Super3 i el 3XL amb relació a la resta d'ofertes del sector de canals infantils i juvenils que es fa amb d'altres operadors, tant els públics com els privats.

Enhorabona i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Morell. Té la paraula la senyora Terribas.

La directora de Televisió de Catalunya, SA

Jo no serà la primera vegada que ho faci, però vull felicitar molt la gent del Super3 i la gent del 3XL perquè aquest és un canal que té la competència més dura. Si abans el president parlava de com es parlaven els continguts d'Esport3 en el canal generalista, TV3, el canal Esport3 té la gran sort que té una magnífica finestra on els seus productes estrella són protagonistes i arrossegueu cap a l'Esport3. Els nens estan allà, sols, perquè el programa *Divendres*, el programa *Matins* i els telenotícies no parlen del Super3 com a dinàmica habitual, si no és que hi ha la Festa dels Súpers. I estan competint contra un mercat ferotge de canals temàtics, ferotge des de Clan –evidentment, que és líder, però anem escurçant distàncies–, Boing, etcètera, Disney.

Hem millorat tres dècimes, com hem dit abans: de l'1,6 que som ara, a l'1,3 que érem l'any anterior. És un canal molt jove, no oblidem que va néixer el 2009. Vull dir que estem..., és el primer canal temàtic que vam fer. Però si abans el director general parlava del tancament i les dades del tancament, i parlava de la sort d'haver aconseguit eixugar el dèficit per situar-nos en aquestes xifres, li he de dir que una part important del sacrifici ha vingut precisament dels plans de producció. I una part important, dels plans de producció de programes i dels nous projectes de la programació infantil, també. I, a més a més, a això hi hem d'afegir que l'any que ve comprarem molt menys, comprarem moltes menys sèries, molts menys dibuixos.

Per tant, l'esforç i l'agraïment a l'equip del Super3 és perquè lluiten amb unes armes molt febles i cada vegada tenen menys ganivets i menys catanes damunt la taula. Vull dir, i això és una..., i parlo d'aquestes armes perquè els dibuixos animats japonesos tenen unes audiències, com vostès saben, notables, eh?

Per tant, dir-los que n'estem molt satisfets, que tenim més súpers que mai, que hi ha hagut 59.000 altes de súpers enguany, que la Festa dels Súpers és un repte en tots els sentits, organitzatiu també. Per tant, aquest any haurem de veure ben bé com això ho afrontem. Però tot el que hem fet amb el Super3 ha funcionat: el *merchandising*, el Mic, els premis, els reconeixements públics també de la Nit de l'Obra Cultural Balear.

Per tant, els nostres nens arriben a territoris de parla catalana fora de Catalunya. Però són els més fràgils de la nostra proposta –són els més fràgils–, perquè són els que estan més sols i, per tant, els que més hauríem de garantir que puguem protegir des de tots els punts de vista; també, evidentment, davant del competidor, que és molt agressiu amb els nens, perquè saben positivament que són la garantia de l'audiència del futur de les generalistes. És a dir, en el Super3 no només difonem valors, i respectem el lleure dels nens, i els ensenyem a gaudir dels dibuixos: estem formant l'audiència en català de la televisió del futur. Quan es facin adults han de mirar televisió en català. Perquè si no, juguen als patis de les escoles en castellà perquè veuen dibuixos en castellà en els canals de televisió infantil. I aquesta és la batalla més important i més estratègica des del punt de vista lingüístic, cultu-

ral, etcètera, no?, a part de la qüestió de servei públic i dels valors dels canals, que no hi entraré perquè seria més llarg.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta

al director general de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre la situació del procés de fusió de les empreses AMD i Interactiva de la corporació (tram. 312-00056/09)

Anem per la darrera de les preguntes. En aquest cas la formula novament la diputada Marta Alòs.

Marta Alòs Lòpez

No, també seré molt breu, és per al director general en funcions, que és la situació de procés de fusió de les empreses..., i Interactiva, de la corporació. En vam parlar en l'altra comissió. Sobre aquest tema, vostè també va dir: «Seré molt breu». I la resposta va dir: «Ja està fet.» Ras i curt, no? Per tant, voldríem saber, doncs, a partir d'ara què, quina és la situació actual i quin és el pas següent. Simplement, això.

Moltes gràcies.

El president

Motes gràcies. Té la paraula el senyor Mateu.

El director general en funcions de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i director de Catalunya Ràdio, SRG, SA

Aquest ha estat un procés complex, orientat a la simplificació societària a la corporació. Ha estat dirigit d'una manera molt directa per la directora de televisió, ja que ha suposat la integració de cent nou persones provinents de les empreses interactives dins de l'estructura de televisió, i ha afectat crec que ben bé catorze àrees, si no m'equivoco; funcions i feines de les empreses interactives han estat també assumides, integrades dins d'aquests departaments, per altres treballadors que abans no hi eren. I després hi ha un tema important, que la previsió de quan vam dibuixar el projecte el que plantejava era un estalvi d'uns 4 milions d'euros en dos anys: 1 i mig el primer any i 2 i mig el segon. Finalment, han estat 1 milió el primer i 3 milions el segon. Per tant, l'objectiu d'estalvi s'ha aconseguit absolutament, i l'estalvi prové fonamentalment d'internalitzar les funcions. Per tant, hem estat en una dinàmica d'eliminació de subcontractacions. És un procés que ara cal madurar, cal millorar, però hi estan treballant intensament dins de televisió. Està fet des del punt de vista societari, està fet des del punt de vista funcional, i aleshores, com tot, les dinàmiques el que faran serà millorar-ho.

El president

Moltes gràcies. Doncs, donaríem per conclosa aquesta part de la comissió. Gràcies, senyor Marín, senyor Mateu i senyora Terribas per haver-nos acompanyat, i interrompríem la sessió cinc minuts concisos i reprenem amb la compareixença.

La sessió se suspèn a les dotze del migdia i tres minuts i es reprèn a les dotze i tretze minuts.

El president

Vinga, doncs, si els sembla reprenem la sessió.

Compareixença

del president del Consell Assessor de Continguts i de Programació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals per a presentar l'Informe sobre la programació 2010-2011 de Televisió de Catalunya i el Grup d'Emissores de Catalunya Ràdio (tram. 357-00065/09)

Donem la benvinguda al senyor Manel Garcia Biel, president del Consell Assessor de Continguts i de Programació, que ha estat citat a comparèixer, i amb molt de gust, doncs, així ho fa. En aquesta comissió hi són tots els portaveus? (*Pausa.*) Doncs, podem reprendre-la.

Té la paraula, senyor Garcia. En principi, hem pactat per un termini d'entre uns deu i quinze minuts, eh?, i després obriríem el torn de tots els portaveus. Té la paraula i benvingut.

El president del Consell Assessor de Continguts i de Programació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (Manel Garcia Biel)

Bon dia, il·lustre senyor president de la comissió, senyores diputades, senyors diputats. En primer lloc agrair-los, en nom de consell assessor, que hagin acceptat la nostra petició de compareixença per donar comptes de l'informe de programació aprovat, malgrat que s'hagi endarrerit aquesta compareixença i ara ja disposem de l'informe posterior, és a dir, del 2012, 2011-2012. Com sempre, és un plaer i un deure comparèixer davant d'aquesta comissió, més quan es tracta de la primera i possiblement l'última vegada que això em serà possible, a mi, dins d'aquesta legislatura, a la vista del tràmit de canvi de la Llei de la corporació. Dic que és un plaer i un deure perquè el consell assessor és ben conscient que neix arran de la Llei de la corporació, que és la que determina la seva composició i l'elecció dels seus membres; per tant, és per nosaltres una obligació rendir comptes de les nostres actuacions als òrgans del Parlament.

En primer lloc, només ratificar-los que el consell assessor ha valorat sempre de forma molt positiva l'actual Llei de la corporació, i que creu que en el seu context s'estableixen una sèrie d'òrgans que han de

permetre un bon funcionament de la corporació, amb el benentès que cadascú d'ells ha de ser ben conscient de les funcions i les responsabilitats concretes que li corresponen. Per la nostra part, sabem què som i què hem de fer: no volem ni podem fer més del que ens pertoca. Però malgrat ser l'únic òrgan no professionalitzat de la corporació, no renunciem a complir amb el màxim rigor les funcions que la llei ens encomana.

La llei estableix de forma clara que el consell assessor és l'òrgan assessor de la corporació en matèria de programació i continguts, i que la seva funció és assistir el consell de govern i la direcció general en la definició i la valoració de les seves polítiques i les estratègies de programació dels diversos mitjans i serveis de la corporació. El consell assessor és un òrgan sobirà en les seves funcions i no està supeditat ni subordinat a cap altre òrgan. Com ja determina la mateixa llei, vol representar la pluralitat de la societat catalana, i per això va ser escollit per una majoria qualificada del Ple del Parlament.

Des de l'inici, el consell, format per aquesta àmplia pluralitat social, ha tingut com un dels objectius –i fins ara s'ha aconseguit–, de cercar el consens en totes les actuacions; i així, tots els informes, fins ara, s'han aprovat per unanimitat. En aquests moments que es debat la reforma de la llei, creiem oportú insistir en seu parlamentària en la necessitat de mantenir l'existència i la regulació del consell. No representa pràcticament cap cost important, ja que, com hem dit, no és un consell professionalitzat –únicament percep dietes per reunió–, i considerem que la seva funció d'assessorament és important si és ben utilitzada pels òrgans adients.

En aquest sentit, creiem que no es pot supeditar el consell assessor a cap altre organisme de la corporació: l'autonomia del consell assessor és la garantia de la seva funció, i és per això que hem pogut resoldre els obstacles per un correcte funcionament, fins ara. Dependre del consell de govern i/o del seu president comportaria possiblement conduir-lo a la seva més absoluta inoperància i, per tant, potser que es plantegés inclús la seva desaparició, abans.

És imprescindible mantenir dins del consell assessor una àmplia pluralitat de la representació social. En aquest sentit, una àmplia reducció substancial dels seus membres significa una reducció de la presència de la pluralitat, i cal tornar a recordar que el consell és un òrgan no professionalitzat i, per tant, amb un cost poc significatiu. Per experiència, considerem que hauríem de mantenir-hi la presència dels representants dels treballadors de la corporació, ja que el seu coneixement intern ha estat molt important i transcendent per a les tasques del consell assessor. Creiem que per mantenir la garantia de la pluralitat de la representació social, el consell assessor, i possiblement també els altres òrgans de la corporació, s'haurien d'escollir per majoria qualificada com fins ara.

En aquests moments, la corporació està en uns moments de dificultats pressupostàries, i voldríem plantejar la convicció que hi ha en el si del consell assessor que ha de ser considerada com un actiu important de

la societat catalana, i com a tal actiu ha de ser tractada i considerada. No es pot veure la corporació només com un centre de despesa, sinó també com un actiu d'especial importància per garantir la cohesió social, la defensa de la llengua i els valors propis d'una societat catalana diversa i plural –objectius permanents dels mitjans de comunicació audiovisuals públics de Catalunya.

També considerem que la corporació ha complert i ha de complir una funció de motor de l'important sector de l'audiovisual existent al nostre país. I ho volem ratificar ara, en aquests moments de dificultats econòmiques, i atès que és molt possible que des de diferents espais es vulguin qüestionar les bases de la corporació i dels mitjans de comunicació públics. Sens dubte, això es farà per part d'aquells que són més partidaris d'un detriment dels mitjans públics en benefici de mitjans privats, tot aduint, segurament, els costos econòmics, i sense valorar la funció social i nacional tan important que compleixen. És per això que el consell assessor s'ha adherit al Manifest en defensa dels mitjans de comunicació social a Catalunya.

El consell assessor considera que, malgrat les dificultats del moment, cal donar estabilitat als mitjans de la corporació. Per aconseguir-ho, és imprescindible i urgent a tots els efectes establir el nou contracte programa que permeti als mitjans de la corporació afrontar els reptes de futur. Ha de ser un objectiu polític de país, i desitgem que es faci amb el màxim consens possible. Des del nostre punt de vista, el nou contracte ha d'exigir als mitjans de la corporació que facin un pas endavant per aconseguir uns mitjans de comunicació força atractius per al conjunt de la societat catalana, la qual s'hi vegi reflectida cada vegada més i millor amb tota la seva pluralitat, diversitat i riquesa. La potenciació de la qualitat, el rigor i la màxima objectivitat per part dels mitjans públics de Catalunya permetrà que siguin els instruments imprescindibles i efectius en la creació de valors de cultura, integració i cohesió social pel que fa a l'atenció i al tractament de la qualitat de l'actual realitat social catalana i a les seves necessitats. I per garantir uns mitjans públics que compleixin la seva funció, els òrgans de govern de la corporació haurien de ser professionals, i que garanteixin la neutralitat, el respecte al pluralisme, i evitin la instrumentalització governamental i/o partidista.

Sobre l'informe, en faig un resum més –entrant a l'informe– en el 2011-2012 que en l'anterior, perquè –diríem– si no, estaria pràcticament desfasat. En aquest sentit, diria que compartim la visió general que es fa a l'entorn de la corporació i de les dificultats econòmiques a les quals estem sotmesos per la davallada dels ingressos públics i de publicitat. Defensem la necessitat de mantenir i consolidar la qualitat i el servei públic d'una oferta de canals, lluitant pel lideratge i defensant el talent dels professionals de la casa. Considerem que cal reforçar la funció de servei públic dels mitjans de la corporació, que és oportú valorar-los des del seu compromís i qualitat –un reconeixement que no es contradia amb l'anàlisi de punts forts i febles que hem fet des del consell assessor. Per aquest motiu, és fonamental definir què s'entén –en l'actual context

econòmic i al marge de l'audiència– per una televisió i ràdio públiques de qualitat, i potenciar el valor social de televisió i ràdio tenint en compte el cost econòmic que suposa per a la realitat catalana.

En la mesura que els mitjans de comunicació públics mantinguin amb fermesa els conceptes de rigor, independència i professionalització, podran fer front a la dictadura de l'audiència que imposa la iniciativa privada. Hi ha necessitat de plasmar les estratègies de futur en tots els canals de la televisió pública pel que fa a una definició de la programació global de Televisió de Catalunya, canal per canal. Convé considerar tots els canals d'emissió, cal establir quin és el rendiment efectiu de la producció pròpia respecte a la programació global. S'hauria de reorganitzar la producció pròpia de Televisió de Catalunya i potenciar-la en els camps de l'entreteniment en el nou disseny cultural i social en el canal 33. Un exemple claríssim d'això ha estat el que s'ha fet en els espais *D'aquí d'allà*.

Apostem per potenciar un equilibri pressupostari de valoració entre tècnics, tècnica i continguts, sense deixar de ser avantguardistes en la innovació tècnica i sense deixar de preocupar-nos pels continguts. Hem d'avançar cap a una televisió de continguts que potenciï la producció pròpia per definir la televisió pública catalana amb una decidida vocació cosmopolita, oberta al món i que mostri la riquesa cultural del país i dels seus creadors. Apostem perquè la programació dels mitjans públics mantingui un equilibri entre qualitat i audiència, i perquè pugui penetrar en els sectors fins ara impermeables. La televisió i ràdio públiques han de ser un mitjà per integrar la cohesió social, formar-la i ajudar-la, s'hi han de reconèixer la diversitat i la pluralitat social presents a la societat catalana. Necessitem definir amb precisió el tema del doblatge i de la subtitulació, pel seu valor didàctic i com a eina d'aprenentatge, perquè la llengua sigui un veritable vehicle de cohesió i d'integració.

L'entreteniment és un dels arguments més sòlids sobre els quals descansa la defensa de l'audiència de la televisió i de la ràdio públiques: l'entreteniment de qualitat és un dels valors essencials per als canals generalistes. Això sí, cal definir els límits que l'entreteniment ha de tenir en un mitjà públic. S'ha de potenciar de forma urgent i imprescindible el canal 33 per convertir-lo en un canal social i cultural de referència.

Pel que fa al canal esportiu, creiem que cal establir una programació més sòlida a partir del criteri que el canal esportiu no pot ser només competició, sinó educació cultural en l'esport. Així mateix, l'existència del canal d'esports ha de canalitzar amb el temps la major part del tema esportiu, exceptuant, potser, esdeveniments d'especial importància, que s'haurien de transmetre de forma simultània per TV3 i pel canal d'esports en una primera etapa –mentre les emissions d'Esport3 no arribin a tot el país.

Una aposta important en el moment present i per al futur és la consolidació del canal Super3 com a eina que lideri de nou la programació infantil, i com a fidelització de l'audiència futura.

Cal aconseguir que els programes informatius facin de la reflexió, l'anàlisi i el rigor elements imprescindibles, i que hi hagi més presència de la pluralitat no només institucional i política, sinó del ventall representatiu de la societat civil.

Precisem una televisió realment nacional, que trenqui l'actual dualitat territorial pel que fa a la primària de l'audiència. La corporació ha de potenciar els nous canals de comunicació, especialment pels papers que poden jugar entre l'audiència més jove. Cal reforçar el lideratge d'una ràdio pròxima a la gent, prioritjant el contingut abans que el format, i prioritjant-ne i incentivant-ne la producció del capital intern que facin possible una ràdio senzilla i nostra; potenciar les sinèrgies –com ja s'està fent– dins del grup d'empreses de la corporació, i consecució que els mitjans expressin la pluralitat social més enllà del pluralisme polític –especialment en els espais informatius, debats i tertúlies–, i que mantinguin uns criteris professionals exigents.

He tractat de ser el més concís possible i, en nom del Consell Assessor de Continguts i de Programació, que vol ser representatiu d'aquesta pluralitat de la societat catalana, vull agrair la possibilitat que m'han donat d'expressar el contingut del nostre informe i de les nostres consideracions sobre el moment actual de la corporació. Era un deure que teníem, i m'ha estat una oportunitat poder-lo plantejar avui aquí.

Moltes gràcies per la seva atenció i quedo a la seva disposició per respondre el que creguin oportú.

El president

Moltes gràcies, senyor Garcia. Doncs, ara sí, obriré un torn d'intervencions dels grups parlamentaris. En primer lloc, si els sembla, per una qüestió d'agenda personal, intervindria el senyor Carmel Mòdol.

Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies, president. Assenyalar també que hi ha una altra diputada que també està afectada per aquestes urgències, que també demanaríem la mateixa comprensió als altres portaveus, que és la diputada Marisa Xandri.

Gràcies. Agrair l'amabilitat dels portaveus i del president, i també la compareixença del senyor Garcia Biel com a president del Consell Assessor de Continguts i Programació. Ja havíem fet referència com a grup a algunes de les conclusions que hi posa, al seu informe, en la sessió anterior, quan han comparegut els directius de la corporació. Nosaltres, senyor Garcia Biel, li hem de dir que la reflexió general que ha fet sobre el conjunt del que en diríem «el servei públic de comunicació audiovisual del nostre país», la compartim al cent per cent. I celebrem que això sigui, a més a més, una idea del conjunt del consell, eh?, vull dir, que és una cosa àmpliament assumida. També compartim les reflexions que ha fet sobre les reformes de la Llei de l'audiovisual, i en la línia en què en principi apunten aquestes reformes. Esperem que el debat parlamentari permeti modular-ho, això, eh?

Però el tema que el porta avui a vostè aquí és la seva activitat com a president d'un ens que, per llei, té unes atribucions determinades, no? I a part d'agrair totes les reflexions que fan sobre aspectes concrets de programes, de canals i d'emissores, que de totes se n'ha pres nota, tot i assenyalant-li que una bona part de les mesures que assenyalen de reorientació –per exemple, en Esport3, poso per cas– requeririen mobilitzar més recursos humans i materials per donar aquest servei públic que també des de la vessant esportiva i des del punt de vista de la formació en la cultura de l'esport vostès reclamaven –poso aquest exemple, però ho podríem fer per a tots els canals, eh?–, ens trobem que precisament la realitat és, al dia d'avui, malauradament –o almenys en el plantejament inicial és així–, la contrària, eh? El que ens trobem és que hi ha un perill real de perdre alguns canals a la corporació, a Televisió de Catalunya –a Catalunya Ràdio sembla que en principi no hi ha aquest perill–, que realment ens preocupa, perquè és evident que tots fan un servei i que, tenint en compte la poca vida que tenen les orientacions que vostès proposen, anirien bé perquè el servei fos més gran encara.

Les preguntes que el meu grup li fa –molt ràpidament– són dintre de la feina específica que tenen assignada per llei, quina és l'experiència directa. Això ens preocupa perquè és l'àmbit del control parlamentari que nosaltres hem d'exercir. És a dir, la corporació, els òrgans de direcció –perquè vostès són òrgan consultiu–, els faciliten tota la informació en temps i forma quan la demanen? Quins mecanismes o de quina manera es reacciona a les seves, diguéssim, recomanacions, que és el que són els seus informes? I quina valoració en fan, de tot plegat?

Moltes gràcies. I felicitats per la intervenció.

El president

Moltes gràcies, senyor Mòdol. Doncs, ara sí, prendria la paraula la senyora Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Sí, breument. Jo també volia agrair, com no podia ser d'una altra manera, la compareixença del senyor Garcia Biel, president del Consell Assessor de Programació i Continguts. I, bé, un cop nosaltres hem revisat l'informe 2011-2012, no em puc estar de dir que estem, doncs, des del nostre grup parlamentari, força d'acord amb el que aquí s'exposa, no? Jo voldria matisar quan vostè parla del canal 33, que diu que se n'ha de fer una reforma urgent, que s'ha de potenciar de forma urgent. Hi estem totalment d'acord, perquè veiem –veiem– que ha davallat la seva audiència de forma important i, per tant, s'ha de convertir en un canal cultural de referència, però de forma immediata. En això estem totalment d'acord i apostem per això.

Després, una altra de les qüestions que voldria plantejar-li és: vostè, quan parla de Catalunya Ràdio i del grup d'empreses de Catalunya Ràdio, fa referència a la línia editorial, no? Vostè diu que com a..., bé, l'informe ens diu que com que són finançades per tots els ca-

talans, doncs, ha de tenir una línia editorial objectiva, neutral i respectuosa amb la pluralitat dels diversos àmbits, tant polítics, culturals, religiosos, etcètera. Estem totalment d'acord amb aquestes afirmacions, no pot ser d'una altra manera, però la veritat és que nosaltres discrepem que això sigui així. Jo li preguntaria: què en pensa, el consell assessor, sobre la línia editorial de Catalunya Ràdio?

Res més.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora Xandri. Doncs, tot seguit prendria la paraula el senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidente. Gracias al señor Manel García Biel por su presencia aquí, y agradecer al Consejo Asesor de Contenidos de Programación este informe que yo no podría calificar de otra manera que demoleedor: es un informe demoleedor. Voy a utilizar algunas palabras –adjetivos o calificativos– respecto al informe del que tratan: apologético, propagandístico, tendencioso, autocomplaciente, alejado de la realidad, peligroso, narcisista, habla de líneas editoriales personalistas, estereotipado, incoherente, pretencioso... *Déu n'hi do!* Y la verdad es que tiene razón –y la verdad es que tiene razón–, porque ustedes evidencian y sobre todo ponen el acento en un problema muy importante, que es la falta de pluralidad, de pluralidad en el amplio espectro: pluralidad cultural –falta de pluralidad cultural–, política, lingüística –no lo dicen, eso lo incorporo yo–, socioeconómica... Una especie de televisión nacional –no comparto el término, pero si lo ponemos en el ámbito cultural, una televisión nacional–, que es una televisión nacionalista. Y tenemos una televisión, unos medios de comunicación públicos, que ya no solo no son nacionales sino que son nacionalistas, una especie de medios de comunicación Gore-Tex, que exudan una determinada visión y cosmovisión de la identidad en Cataluña pero que son impermeables en su realidad.

Seguramente, algunos términos de los que yo expongo no son los que se deducen del informe, pero es mi aportación. Pero de cualquier manera, la reflexión sobre la falta de pluralidad y el problema que tienen estos medios de comunicación, que han sido incapaces –aunque han consolidado una presencia en determinados sectores de la población de Cataluña– de permear en el conjunto. Y estos medios de comunicación son del conjunto de ciudadanos de Cataluña, porque todos ellos los pagan, y no les salen precisamente baratos. Sin embargo, la visión que dan es una visión *esbiaixada* –y este también es un adjetivo que ustedes utilizan– de la realidad.

Entonces, a mí me gustaría saber, desde su consejo asesor, hasta qué punto sus consejos son tenidos en cuenta por la actual dirección de los diferentes medios de comunicación públicos, y cómo se puede avanzar en la solución de un problema que es realmente

muy grave, es realmente gravísimo. Porque esta falta –insisto–, porque de los elementos que singularizaría y resumiría en cuanto a su informe, es una falta manifiesta de pluralidad, y algo todavía peor –y ustedes también lo señalan–, que es una falta de objetivos y de estrategias, cediendo en exclusiva a la audiencia la capacidad de atraer al conjunto de la ciudadanía de Cataluña, no entendiendo que es justamente su falta de representación simbólica, socioeconómica, lingüística, aquello que impide que una parte sustancial de nuestra población sienta como suyos, entienda como propios, estos medios de comunicación públicos, que son –repito– del conjunto de la ciudadanía de Cataluña, y es a ese conjunto de la ciudadanía al cual le deben su servicio público.

La voluntad de construcción simbólica, la voluntad de construcción nacional reducida, homogeneizada entorno a determinados valores construidos –digo yo– nefastamente entorno a la lengua –digo «nefastamente» porque le hacen un flaco favor–, impide que la función de servicio público sea reconocida como tal por el conjunto de la ciudadanía de Cataluña. Entonces, esa petición de rigor, de independencia, de profesionalización y de pluralidad, que sí que manifiesta su informe, es la que hace suya nuestro grupo –Ciudadans–, entendiendo que esta reflexión que ustedes plantean tiene como voluntad construir unos medios de comunicación públicos al servicio de todos, que representen a todos, a su complejidad, a su pluralidad, a su diferencia, y no ajustando esa realidad a un patrón reducido, identitario, que no es compartido por el conjunto de ciudadanos.

Ustedes hablan de cosmopolitismo –palabra en desuso, ha perdido una parte de su valor, las palabras sobre el uso a veces se rompen, ¿verdad?, son unos cantos rodados y está perdido, hay gente que era cosmopolita y ya no lo es–, y a mí lo que me gustaría es que antes de ser cosmopolitas, que creo que es un adjetivo muy loable, simplemente seamos capaces de reconocer Cataluña como es, y que sus medios de comunicación sean su reflejo. Es decir: no podemos reducir la complejidad a la homogeneidad que algunos pretenden imponer a través de los medios de comunicación públicos.

La reflexión –y finalizo, no sé el tiempo que tengo pero tampoco lo quiero agotar– que ustedes hacen –repito: más allá de algunos elementos de los cuales discrepamos–, me parece una reflexión que pone en valor su Consejo Asesor de Contenidos y Programación, que orienta positivamente cuáles deberían ser la estrategia y los objetivos de los medios de comunicación públicos de nuestra comunidad, y supone un elemento de reflexión que creo que debería ser tenido muy en cuenta, no únicamente por aquellos responsables de los mismos, sino –creo– por el conjunto de representantes públicos de esta comisión.

Quiero agradecerles nuevamente el trabajo que ustedes han realizado.

Gracias.

El president

Moltes gràcies, senyor Cañas. Té la paraula, tot seguit, la senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Em desorientava una mica l'ordre de les intervencions, avui, però veig que hem anat de major a menor, ho fem d'una manera diferent...

El president

Hem anat de menor a major, el que passa és que hi ha hagut dues excepcions...

Dolors Camats i Luis

...en lloc de major a menor, com habitualment. (*Rialles.*)

El president

...perquè aquesta presidència és molt magnànima. (*Rialles.*)

Dolors Camats i Luis

Creativa –i creativa. Molt bé, president. Gràcies, igualment.

En tot cas, el primer que voldríem dir és agrair..., i felicitar el consell pels informes. I potser, abans, fins i tot disculpar-nos en tant que comissió perquè la compareixença es doni amb el retard amb què s'ha produït, i els informes vinguin amb aquest retard acumulat i n'hàgim de veure dos quan probablement haurien hagut de comparèixer abans i dedicar-hi, doncs, el temps que es mereix.

Com feia ara el diputat que m'ha precedit, jo també volia posar en valor, precisament, la feina que ha fet i que fa el consell de programació i, sobretot, que tinguem clar què significa el Consell Assessor de Continguts i de Programació de la corporació, que és un organisme plural, ampli, que té ciutadans i ciutadanes nomenats pel Parlament a partir d'atribucions o de reconeixements diferents –des de la seva experiència, des de l'acadèmia, des de la seva vinculació a la societat civil catalana– i que, per tant, és..., per això, el que posa en valor les seves opinions, no? I és el que fa tan positiu i li dóna aquesta qualitat a allò que puguin valorar i recomanar a aquesta comissió, però també directament a la mateixa corporació.

Ho volia ressaltar perquè aquest no és un informe qualsevol que pugui fer algun organisme extern a la mateixa organització, fins i tot una universitat –que també són importants–, però perquè recull, precisament, el sentit del que ha de ser la pluralitat. I, precisament, és un dels organismes que en el nou projecte, o en el projecte de llei que tenim en discussió en el Parlament, també queda –per dir-ho d'alguna manera– tocat. Sé que n'ha fet una valoració. Volíem, si poguéssim, una valoració amb més de detall del que suposen els efectes d'aquesta llei també per al consell

assessor –el seu paper, i la seva composició, i la capacitat de continuar treballant o de continuar fent aquesta feina que avui ens presenten.

Entrant en detall del que aquest informe, informes, ens diuen, podríem anar discutint una per una cada una de les propostes o de les reflexions que s'hi fan. Volem aturar-nos en un parell i fer-ne una de més general, perquè ens sumariem a algunes de les que ja han sortit per part dels altres grups. Quan parlen del canal 33 –s'ha dit abans–, es parla de la necessitat d'un disseny cultural i social. Volem posar l'accent en aquesta vessant més social –perquè la cultural ja l'entendem o ja la coneixem, i segurament és on més s'ha practicat, no?, i on hi ha amb més claredat en quin format de continguts. Però, què han pensat o què podrien pensar quan parlem d'aquest disseny més social? Perquè una de les reclamacions del Grup d'Iniciativa és permanentment aquesta necessitat del canal social, no?, d'aquest tercer sector com emergeix, com aflora en els nostres mitjans públics, i si aquesta és la sortida que el consell assessor potser hi veu.

L'altre és el tema del doblatge i la subtitulació. Com que aquesta diputada, a més a més, també és portaveu a la Comissió de Cultura, i aquest és un tema recurrent i quan vam fer la Llei del cinema, doncs, també en parlaven, de fins a quina –diguem-ho així– balança ha de tenir l'enorme potència que té la nostra televisió i els nostres mitjans públics en la normalització de la llengua, l'ús social de la llengua, en el català..., i alhora, el respecte a l'obra creada que, en aquest cas, quan es tracta d'una pel·lícula o d'un mitjà audiovisual és en la llengua original i, per tant, on el subtítol hauria de ser cada vegada més present en els nostres mitjans, també; i si sobre aquesta reflexió s'hi ha pronunciat, el consell.

La reflexió més general va en la línia d'algunes de les preguntes que s'han fet sobre les línies editorials o la presència de la pluralitat, però aplicada en un cas concret –perquè podem reflexionar sobre pluralitat en teòric durant hores. Però la crisi econòmica que tenim a sobre, que condiciona des de la situació econòmica de les famílies fins a la situació financera del Govern, ha tingut moltes explicacions des d'un punt de vista, no?: quins són els orígens de la crisi, quins són els orígens del dèficit de les administracions des d'alguns punts de vista; molt poques que contrastin l'única visió –per dir-ho així– que «uns han gastat més, és que no hi havia més remei, hem arribat aquí perquè la crisi ve de fora i ens hem trobat el que ens hem trobat». Hem trobat molt a faltar alternatives i veus dissidents –per dir-ho així– a la percepció general, i volíem saber si en aquest sentit, quan parlen de pluralitat, també va en aquesta línia, o si ja han parlat.

I la darrera de les preguntes, que va també una mica en la línia d'algunes de les primeres reflexions que fan, és si podem continuar garantint els mitjans de comunicació públics amb l'audiència, la qualitat i la garantia de servei públic que hem tingut fins ara, amb les davallades pressupostàries i d'ingressos que no només preveiem, sinó que ja tenim a sobre.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora Camats. Pren la paraula tot seguit el senyor Joan Ferran.

Joan Ferran i Serafini

Sí. Gràcies, senyor president. Intentant no repetir algunes de les qüestions en les quals estem d'acord de les que han plantejat anteriors intervinents, però sí fent..., primer, agraint, òbviament, al president del consell, que avui ens hagi vingut aquí a explicar quin és la seva visió. I també dir que fa un temps, ja fa un temps, ens van presentar un altre informe que no vam tenir ocasió de discutir, però que també era molt interessant des del punt de vista de com desgranava les condicions i els fenòmens que es produïen dins dels mitjans de comunicació de titularitat pública. Hem «disfrutat» sentint la seva intervenció, perquè de la seva intervenció es desprèn, o reflecteix, totes aquelles qüestions que es van discutir en aquest Parlament en el debat del 1999: la defensa del servei públic; el paper d'una televisió pública en un país que té un espai cultural que hauria de cobrir la llengua catalana, i que no el cobria i, evidentment, la ràdio i televisió pública el cobreix; l'exigència de qualitat; l'exigència d'un cert rigor; la no-supeditació a les audiències per les mateixes audiències en detriment de la qualitat... Tot aquest discurs em sembla, ens sembla, que respon a una filosofia sobre els mitjans de comunicació públics..., que són els que les persones que han elaborat o que hem ajudat a elaborar les lleis del món audiovisual català, doncs, són les que es pretenien en aquells moments.

S'ha de dir, no obstant, que des del punt de vista del consell assessor potser no hem acabat de fer totes les coses bé, perquè la filosofia mateixa que vostès..., de les que reclamen, era la que pretenia que aquest consell fos, molt, un reflex de la mateixa societat civil. I ara que tenim l'oportunitat de repensar –perquè es repensa, en la modificació de les lleis audiovisuals, el paper del consell assessor–, potser hauríem de filar més prim que aquest consell assessor, més enllà del nombre de persones que tingui –que també és important–, realment..., les persones que hi assistissin fossin representants d'algunes sensibilitats de tipus social, sindical, laboral, fins i tot religiós, polític, veïnal, etcètera. Vull dir, que no es fes una translació mecànica del que podria ser una pertinença a un determinat corrent de pensament polític, sinó que fos un reflex del que és la societat en el seu conjunt. Això seria molt important, perquè podria ser un dels elements de perfeccionament, de rectificació, de pretendre o d'intentar que la representativitat social guanyés pes sobre el que són altres tipus d'equilibris, que són legítims, òbviament, però que anirien en detriment del que és la filosofia fundacional o el pensament inicial del que havia de ser el consell assessor.

Nosaltres pensem que tenen un paper important, tenen un rol important. Primer, perquè vostès poden garantir, o poden exigir, o poden demanar, que es reflecteixi la pluralitat de tota la societat catalana. I aquí s'ha dit, abans: la pluralitat és sindical, és religiosa; no és

sols política, és social també. I per què és important, aquest paper? Home, és important perquè es pot produir o s'hauria pogut produir al llarg dels anys una certa endogàmia –si em permeten l'expressió, i ho dic amb afecte– dins el que serien els mitjans de comunicació públics; i una endogàmia produïda per molts anys d'un Govern anterior, que va governar Catalunya durant vint-i-tres anys, per una determinada inèrcia que..., i una sedimentació de formes de fer, de concebre el país, de transmetre una cosmovisió del país determinada. I si hi ha un consell assessor que el que intenta és obrir nacionalment –en el millor sentit, en el sentit ampli de la paraula, que vol dir la integració de tots, parlin la llengua que parlin, vinguin d'on vinguin, siguin d'on siguin, pensin el que sigui–, aquí seria un rol molt important, aquest rol que es reflectís la pluralitat social i política d'aquest país, i religiosa, i sindical, etcètera. I, en aquest sentit, crec que tenen un paper rectificador.

I després un altre, que el vam detectar amb molta claredat en el primer informe que van fer vostès, que és la vigilància dels excessos. Dels excessos en quin sentit? La vigilància d'alguns excessos del que es pot ser..., del que haguéssim pogut demanar a l'*star system* que s'estava generant dins de la ràdio i televisió pública. Recordo, en aquell informe, algunes observacions sobre la forma en què es conduïen alguns programes de televisió des d'una percepció potser molt personalista, molt al voltant del conductor del programa. Són elements que són interessants perquè tenen una vessant potser molt d'ego, d'egocèntrica de les persones que conduïen aquest programa –i no cal dir noms–, i també una vessant que després es creen unes dependències de tipus econòmic que no sabem si uns mitjans públics, amb una situació com l'actual..., es poden permetre el luxe de mantenir aquest luxe. Això hi era, en el primer informe. I jo crec que vostès van posar l'accent en aquest tema, i és un accent que sense voler fer mal a ningú, ni criticar cap tipus de persones, sí que creiem que és important. I que vostès els vagin..., potser d'una manera discreta i interna dins de la mateixa corporació, en la mesura que vostès siguin consultats, que vagin fent esment a aquestes qüestions, a aquestes possibles desviacions de l'ego o desviacions de tipus de pagar excessivament per alguns serveis que es podrien donar des de dins mateix de la casa.

Res més. Dir-los, desitjar, que el futur sigui un futur del consell assessor que pugui potser produir més i ser més escoltat del que ha estat fins ara –que potser el problema és que no els hem escoltat prou; ni aquí, ni allà, per entendre'ns–, i que ens posin damunt de la taula, doncs, aquests temes que potser airejats d'una manera, diguem-ne, en seu parlamentària, tindrien unes lectures que no traurien un fruit immediat, però que així, des d'una posició constructiva i d'estimació al que és la televisió pública, amb molta honestedat i amb molta sinceritat, vostès poden posar damunt de la taula sense que hi hagi perill que siguin instrumentalitzats d'una forma perversa. En aquest sentit, endavant amb la seva feina.

I moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Ferran. Té la paraula tot seguit la diputada senyora Marta Alòs.

Marta Alòs Lòpez

Gràcies, president. I també, per part del nostre grup, donar-li la benvinguda al president del Consell Assessor de Continguts i de Programació, un president d'un òrgan col·legiat amb unes funcions concretes –i ho dic per algunes de les preguntes que s'han plantejat, que potser provocarien una extralimitació de les seves funcions, del mateix consell. Per tant, agrair-li, doncs, la compareixença.

Hem llegit atentament tant l'informe 2010-2011, com el 2011-2012, i que vostè s'hi ha referit, n'ha fent un breu resum, n'ha llegit les primeres pàgines. Però, doncs, hem tingut l'oportunitat i el temps per llegir-los a bastament, tant l'un com l'altre. La veritat és que li agrairim que s'hagi explicitat d'aquesta manera, no?, perquè ha tocat tots els temes. Però n'ha tocat alguns que són importants. M'ha semblat interpretar, quan parlava del canal 33, que deia: «És un problema de diners? No, no, rotundament no. També s'ha d'oferir a través de no només diners sinó la qualitat, passant per imaginació, idees, realitat, creativitat i tota la vessant artística.» Aquesta és una recomanació que també va fer a través de la Sindicatura de Comptes, quan va dir «la gestió acurada de la despesa.» Penso que és una precisió important en uns temps, senyor Garcia, doncs, tan difícils com els actuals.

Vostè també en el seu informe –bé, tot el Consell– parla de creativitat. Aquest és un país creatiu tant en producció interna dels nostres mitjans, com també l'externa de les productores. Per tant, s'agraeix que vostè hagi apel·lat a la creativitat del nostre país. Quan parla de les eines, dels mitjans de la corporació, parla d'eines socials i de cohesió territorial, no? És un imaginari col·lectiu que també va conformar, doncs, els inicis de la televisió i de la ràdio pública del nostre país. I després, també li agrairim, quan parla de l'informe del territori, que es tingui en compte el territori; perquè moltes vegades, jo que sóc de Lleida, i això també li passa a la gent que no viu a Barcelona o a la seva àrea metropolitana..., que a vegades diem això, no? Ha sortit a vegades en comissió, de dir: «Home, cuideu-nos una mica més, dediqueu-nos una mica més de temps.» Però li agrairim que hagi fet també aquesta objecció en aquest tema, no?

Quan parla de les audiències de Catalunya Ràdio, del factor clau... D'això n'hem parlat amb el director de Catalunya Ràdio abans i ell mateix ha parlat de la proximitat i l'entreteniment. Bé, ha parlat una mica, diríem, que de tot, i parla de la defensa d'uns mitjans públics i de matriu catalana. I aquest és el pal de pallar, també, on se centren les línies d'actuació dels continguts i la programació que, doncs, és la responsabilitat que li pertoca a aquest consell assessor. I, per tant, nosaltres també creiem que..., som fidels a aquest principi.

Per nosaltres són molt importants, els mitjans audiovisuals de la corporació, perquè segueixen ajudant la

indústria cultural del nostre país –això, vostè també ho apunta al seu informe. De fet, en la compareixença del secretari general de la Presidència, el senyor Homs, va defensar els mitjans públics en aquestes vessants, eh?, també en aquests aspectes: catalanitat, servei públic i motor de la indústria audiovisual. Volem creure –i n'estem segurs, que aquest també és el convenciment del consell assessor–, també, en uns mitjans de comunicació públics i potents –me sembla que també s'ha reflectit en aquest informe. Per això li agrairim, doncs, aquests dos informes que vostè ens va fer arribar. La nostra voluntat tampoc podria ser d'altra. Per tant, és el pal de pallar que va bastir, doncs, ja fa uns anys, la creació tant de Catalunya Ràdio, com de la televisió.

Deu saber que ben aviat tindrem l'esperat contracte programa i que els seus eixos, el seu tronc central –i no podia ser d'altra manera–, ha de tenir les següents branques, que són la llengua, el compromís cívic, la identitat nacional, el servei públic i també, doncs, una vessant molt important que és el sector de l'audiovisual. Per tant, bastir un país que vam crear amb una televisió que volem nacional, i amb una ràdio que volem també nacional.

Li agrairim també que en el seu informe parli d'un servei públic de qualitat. Això és molt important que quedi en l'imaginari de la gent, perquè estem parlant d'un servei públic que compleix, doncs, també una alternativa al sector privat, que té l'obligació de fer-ho, de ser de qualitat, de lideratge, també en audiència. N'hem parlat moltes vegades: l'audiència no ho és tot, però marca també una punta de lideratge, i això ho hem de fer perquè treballem amb diners públics. Sabeu que es finança amb un combinat mixt, però els diners públics són molt importants i, per tant, tenim una responsabilitat davant de la gent, i el consell assessor també, no? Per tant, estem obligats a donar i elaborar qualitat. Parlava vostè d'oferta plural, de qualitat i en català. És molt important, perquè és un dels pals de pallar també de la llei.

Creiem que hem de bastir, i estan bastits els informes en aquests principis –no m'allargaria més–, la voluntat de continuar disposant d'uns mitjans públics de comunicació potents i de primer nivell. Li agrairim la voluntat, la ferma voluntat del consell de millorar programes, d'aportar el seu parer, de les responsabilitats i també perquè..., el millor perquè els mitjans públics constitueixen allò que diem i que emana del nostre Estatut.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora Alòs. Doncs, senyor Manel Garcia, té la paraula.

El president del Consell Assessor de Continguts i de Programació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

Abans de tot, dir que com a persona que està dins d'un organisme dins de la corporació, en els últims temps és evident –i això va al marge de les respos-

tes— que ens hem sentit una mica atacats des de determinats mitjans de comunicació privats, eh?, inclús tergiversant la realitat. Perquè s'ha parlat molt dels costos de la corporació, des d'algun grup en concret, i que era alguna persona il·lustrada, fes coses d'error, com..., diu: «La corporació és que té dotze membres en el consell de govern diàriament i vint-i-u a temps parcial.» Clar, això que ho digués una persona que no coneix el sector...! Però que hi hagi des d'un mitjà de comunicació important, que es facin errors com aquest, demostra que hi ha una certa animadversió. I el consell assessor —abans de començar ho voldria dir— té un convenciment, eh?, el conjunt del consell assessor: els mitjans públics són molt millors en l'actual realitat que els mitjans privats en tots els mitjans, ràdio i televisió pública —els catalans i els estatals inclús, vull dir, no fem diferències en això. Les televisions públiques donen un nivell i una qualitat en les seves programacions que no té res a veure amb la dels mitjans i de les televisions i ràdios privades. Aquest és un convenciment que tenim, i per això defensem l'existència d'uns mitjans públics i de qualitat a Catalunya, i en el conjunt, i si poguessin ser europeus, doncs, també.

Anant per llocs: com ha dit el senyor Mòdol, a veure, nosaltres en Esport3, per exemple, el que creiem és que s'ha d'anar fent no sols l'important i bonic —que és el futbol, i el Barça i tal—, sinó també la creació cap aquell esport minoritari, aquell esport que és important que es conegui i que no es pot conèixer d'una altra vegada. I el que sí que ens agradaria, i hem criticat a la televisió pública, és que es caigui una mica, des de la televisió pública, en el «hooliganisme», eh? Que ho facin uns altres em sembla molt bé, però nosaltres no hauríem de caure... A veure, sempre dic: «Les crítiques que puguem fer des del consell assessor són a partir de reconèixer que es fan bé les coses, eh?, i sempre amb l'objectiu de millorar.» Llavors, sabem que la premsa esportiva no és com la premsa normal, eh? Doncs, quan es va a esports sabem que té un altre contingut més passional, però que caldria ser curosos en aquest nivell.

Jo crec que això dels costos... Per això diem nosaltres que cal anar a potenciar la producció pròpia, que a vegades s'ha de, diríem, «apretar» molt més per treure el màxim de fruit a la producció pròpia, que és la que es té amb els recursos propis. I en un moment com aquest de dificultats econòmiques, cal esbremar els recursos que es tenen el màxim possible. I n'hem posat un exemple, eh?, el *D'aquí d'allà*. El *D'aquí d'allà* és un programa que cobreix àmplies franges de coses diferents que s'articulen —perquè toca tots els programes del canal 33, que hi contribueixen—, amb molt poca despesa. I és un programa de qualitat, un programa cosmopolita, un programa català, i un programa poc costós. I això és el que d'alguna forma nosaltres moltes vegades posem com un exemple d'aquest tipus de programes.

A veure, respecte a la... Nosaltres el que demanem i creiem que és fonamental per al consell assessor en qualsevol vinculació és l'autonomia, eh? O sigui, és un òrgan al marge dels altres, que no ha de fer el que fan

els altres, però que no pot estar supeditat al fet que altres li diguin el que ha de fer, perquè si no més val —ja ho he dit abans— eliminar-lo d'arrel. Nosaltres hem pogut fer alguna cosa perquè hi havia una autonomia. Si no, quan vam començar —vostès saben la primera compareixença que vaig tindre aquí— teníem un problema que no se'ns deixava fer res. Vull dir, no hi havia ni recursos, ni hi havien..., vam haver d'anar rasant una a una la possibilitat que hi hagués aquesta situació. I llavors, d'alguna forma, nosaltres fem una sèrie de recomanacions per millorar als que tenen la responsabilitat de millorar-ho. Nosaltres no tenim aquesta responsabilitat; nosaltres no tenim tampoc la responsabilitat de gestionar, ni la volem. Llavors, nosaltres diem: «Caldria millorar en això.» I llavors, el consell de govern és el que ha de dir «es pot o no es pot», perquè hi ha unes qüestions econòmiques, unes circumstàncies, etcètera. Però nosaltres, la nostra feina és a partir del que hi ha donar propostes perquè d'alguna forma es millori.

La informació ens ve actualment, des de fa..., després dels primers moments, actualment ens ve en temps i forma, eh? La relació ha millorat, com a mínim formalment, molt durant els dos últims anys. Respecte a les recomanacions, home, ens agradaria que es tinguessin més en compte, eh? Però bé, no és la nostra responsabilitat: la nostra responsabilitat és fer la recomanació, la responsabilitat dels altres és si les volen atendre o no. Però d'alguna forma cadascú —ho he dit des del començament— té la seva responsabilitat, i és el que ha de fer. Nosaltres tenim la nostra: no volem que ens les treguin, les que ens pertoquen, però tampoc volem fer les que no ens pertoquen, eh? I llavors, per això volem que siguin òrgans separats i que és fonamental, no un que no vulgui posar-se a dirigir la televisió, ni a dir com ha de ser la televisió —perquè és una responsabilitat del consell de govern—, ni que ens diguin si podem opinar sobre una qüestió o sobre una altra que compregui continguts o programació —perquè tenim totes les prioritats de continguts, agradin més o agradin menys en un moment determinat.

La senyora Xandri... Evidentment, nosaltres creiem que el canal 33 hauria de ser un referent, eh? Un canal minoritari però un referent, diríem, social i cultural del que és Catalunya, però d'una Catalunya oberta al món. O sigui, la visió catalana, exposar el que som, i tractar d'estar també al moment amb els corrents oberts al que està passant en el conjunt del món. Evidentment, nosaltres fem molta incisió en les línies editorials. Les línies editorials les hauria de posar la corporació. No pot ser —no pot ser—, això ja hi ha altres membres de la comissió que ho han dit, no pot ser que l'estableixin les figures, eh? Abans passava a la televisió, avui continua passant a la ràdio, per dir-ho clar. O sigui, es marquen línies editorials per part de persones perquè fan l'espai important, i marca una línia editorial que no té per què ser la línia editorial de la corporació. I això és un defecte i ho hem anat dient en tots els informes. En aquest, no se'ns ha escoltat, podríem dir. Per una banda sí, perquè uns se'n van anar, llavors, un problema menys, eh?, però no perquè es renovés la situació.

I, per altra banda, sí que, evidentment, nosaltres sempre estem molt inquietes per la pluralitat, la pluralitat en tots els seus aspectes. I el que menys em preocupa, malgrat que em preocupi, és el polític, sinó que aquest país és plural en tot, eh? Llavors, aquesta pluralitat en tot no es veu reflectida. No pot ser que hi hagi un programa d'entreteniment que sempre porti el mateix economista, que és d'un extrem determinat del pensament econòmic, i que cada setmana ens faci una lliçó només mirant des d'aquell punt de vista. Això és una cosa que no pot ser. Quan parlem de pluralitat parlem en aquest sentit: que s'exposi tothom. Igual que hi han diverses religions a Catalunya. Doncs, que tinguin la pluralitat i que es digui, que s'analitzi i que es sigui equitatiu quan es parla d'una cosa com quan es parla d'una altra cosa més diferent.

Jo, respecte al senyor diputat Cañas, diria que tots els adjectius els ha dit ell. Nosaltres els hem pogut posar, però van lligats a un nom o amb alguna cosa concreta, no en general. Nosaltres el que advertim és: tenim una molt bona televisió a Catalunya, televisió pública. A partir d'aquí –i ho he dit avui, eh?– fem totes les crítiques per millorar-la. Però a partir d'aquesta realitat: tenim una molt bona televisió pública a Catalunya, i necessitem una televisió que un dels seus objectius és la cohesió social, i la cohesió social és fonamental en l'idioma. I l'idioma, nosaltres estem perquè l'idioma ha de ser el català, sense necessitat que d'alguna forma es releguin les persones que parlin un altre idioma –que puguin parlar-hi el que vulguin. Però la programació, i d'alguna forma la identitat de la televisió, és una televisió catalana, perquè d'alguna forma ha de contrarestar el bombardeig incessant dels altres canals que no fan –cap d'ells fan, exceptuant la televisió TVE el trosset que li deixen a Catalunya– televisió en català. Llavors, un dels aspectes fonamentals és normalitzar una llengua, que és –la llengua– una de les dues llengües cooficials del país, i és la que està en pitjors situacions.

En aquest sentit, el que sí que és cert –el que sí és cert–, i nosaltres ho posem en l'informe i en respectius informes, que l'imaginari que es dona sobretot a nivell de televisió, a l'imaginari que es dona i que nosaltres creiem d'una forma convinguda que és una part de la dificultat que aquesta televisió entri a tot el territori d'una mateixa forma, perquè veiem que l'audiència és territorial..., hi ha un tros del territori que tant la ràdio com la televisió hi «pinxa», eh? És perquè l'imaginari de la gent que viu allà no s'hi sent identificat, no se sent identificat amb el conjunt de la programació, el conjunt de les coses que transmet aquesta televisió. I nosaltres, com volem que la televisió sigui més líder, i a tots els nivells territorials, creiem que hauria de tenir-se en compte l'imaginari. I això ho diem en coses que potser són «tontes». Si *La Riera* és un gran espai, potser que algun dia facin una escala de veïns del Prat de Llobregat, potser seria representatiu i la gent d'aquelles zones s'hi sentiria identificada, i parlessin dels problemes que té aquesta gent i no d'una cosa que està molt ben feta, diríem, com a presentació, com és *La Riera*, però, bé, que a mi personalment, i al conjunt, eh?, ni fu ni fa. O sigui, *pues muy bien*; és una cosa, és com un *Dallas* a la catalana, per dir-ho en plata.

Nacional, jo tinc aquest sentit que ha de ser una televisió nacional oberta al món, és a dir, una televisió de Catalunya. En aquest sentit, per exemple, és de lamentar que per costa de les retallades pressupostàries s'hagin tret presències de la televisió catalana, com a Rabat o Llatinoamèrica, les corresponsalies. Per què? Perquè és perdre ulls dels que tenia la televisió al món. I no sols per saber el que passa al món, sinó perquè molts dels que viuen aquí, dels nouvinguts aquí, són d'aquestes latituds i també els interessava que se'ls expliqués què passava per les seves terres. Aquestes són les qüestions que d'alguna forma jo crec que defineixen el que és una televisió nacional oberta al món.

La senyora Camats. Nosaltres no manem, ni ho volem. Nosaltres assessorem. Per tant, la nostra funció és donar idees de com millorar el que creiem que és bo, és a dir, optimitzar. Les idees poden ser equivocades o no. Nosaltres –ho he repetit tres vegades– som un òrgan no professionalitzat. No vol dir que no siguem professionals: vol dir que no vivim de la despesa, vivim de les dietes que se'ns donen per al dia del plenari, no per la resta d'hores que hi dediquem –que aquestes són gratis, que les fem de molt bon gust, i així ho vam acceptar d'un bon inici. No puc, d'alguna forma..., la composició del consell assessor és la que es va dictaminar en el Parlament. Nosaltres som molt rigorosos, estem molt agraïts que se'ns concedís aquesta facultat i responem a les raons que se'ns van escollir en el seu dia.

El canal 33, ja ho he dit una mica: un canal social i cultural, evidentment, i que hi estiguin presents totes les realitats. Per exemple, un *Sense ficció* és cultural o és social? Doncs, ha d'anar al canal 33. El *Sense ficció* és un canal..., és un producte propi, a part que surti a la generalista que es reproduïx i que es torni a reemetre dins d'un canal cultural i social perquè dona una realitat del coneixement. Conèixer culturalment un país és conèixer-lo socialment, si no el coneixes socialment no sé què entenem per cultura, seria una cultura de liceu, per dir-ho en plata, eh?

El tema de la línia editorial, ja ho he dit. La pluralitat. Miri, una qüestió molt clara: jo crec que no es tracta igual el conflicte territorial que el conflicte social. És una realitat. Potser és deformació personal de la meua història, però la Televisió de Catalunya des dels seus informatius a qualsevol espai no tracta el conflicte social igual que tracta el conflicte territorial. Demà hi ha una manifestació: aquí no s'ha dit res; si demà hi hagués un referèndum d'alguna cosa o una consulta d'alguna cosa, segur que faria tres dies que ho estaríem sentint en els telenotícies. Això és el que vull dir jo en pluralitat, no política, sinó... El conflicte territorial: em sembla perfecte que surti. Però el conflicte social, per què no? I el conflicte religiós, per què no? Aquestes són les qüestions. En la resta, en les qüestions pressupostàries no em pertoca: això li pertoca al consell de govern. O sigui, que jo he dit que a cadascú, el seu; llavors, puc tindre la meua opinió personal, però no hi té res a veure.

Al senyor Ferran li diria que sí, que nosaltres som fruit d'una llei. Tenim un avantatge: no hem actuat com a quotes en cap moment perquè no érem quotes, perquè

resulta que hi havien representants del sindicat de pagesos, sindicat... Perquè algunes forces polítiques, jo crec que gairebé totes, van mirar d'escollir al consell assessor gent, en la part que li toqués, que representés determinats tipus d'organitzacions. I això ha permès que, com que no és una estructura, diria, de quotes, els acords s'hagin fet per unanimitat. Tots els informes s'han fet per unanimitat. L'única vegada que no hem tingut unanimitat és en l'adhesió a aquest manifest, que van haver-hi dues abstencions; no cap vot en contra, eh?, dues abstencions. Llavors, en aquest sentit, crec que en el futur s'hauria de reivindicar aquesta autonomia i aquest caràcter. Que l'esculli qui vulgui, però que es tingui en compte que sigui gent que representi algun espectre del conjunt de la societat, perquè si no està mort. L'autonomia i que sigui plural, real, són les dues bases perquè serveixi d'alguna cosa. Si ha de servir. Si no, estalvieu-vos la feina: ho liquideu i que no n'hi hagi.

Evidentment, nosaltres creiem que és una televisió que cada vegada..., el seu fonament és nacional, d'integrar dins de la nació catalana el conjunt de la gent que viu i treballa a Catalunya, que és molt diversa, i que no hi cap, en un estereotip donat, és molt diversa. I fer-ho a partir del que s'ha establert, bàsicament des d'una televisió en català i una televisió per als catalans, però una televisió que pensi també que està en el món, que està en l'Estat, que està a la Unió, i que està en el món. Per tant, no una televisió ni uns mitjans de comunicació provincians, sinó..., diguem-ne, quan dic «cosmopolita» ho dic amb tot el convenciment del que sé que és el contrari: un mitjà tancat en una àrea provincianista.

La línia editorial, ja ho he dit, d'alguna forma, per tant... A veure, estem d'acord, amb el canal 33, doncs, el que diem. Jo hi han coses, hi han programes..., quan diem l'audiència i la qualitat o el lideratge. El lideratge s'ha de fer sense perdre qualitat, i hem de mirar de tindre el màxim d'audiència. Jo hi estic totalment d'acord, i en el consell es va debatre profundament, això de l'«Homo APM». Es va arribar a la conclusió que l'APM era un programa que sí, però que l'«Homo APM» potser estava..., perquè qüestionava alguns aspectes, diríem, de desvirtuar els nivells. I llavors vam estar discutint de l'APM i al final vam anar a dir: «L'APM en general, doncs, és un programa que es pot suportar perquè té audiència i perquè el que fa és dir el que es diu des d'alguns punts, que no ho fem nosaltres. Però és que l'«Homo APM» el fabriquem nosaltres i caiem en el mateix.» Llavors, en aquest sentit, és d'aquestes coses que hem de mirar d'afinar al màxim.

El territori. Jo hi estic d'acord, totalment d'acord, però considerant que el territori és també l'àrea metropolitana, perquè està molt deixada de la mà de Déu. Perquè ens centrem en Barcelona, que és la seu, la capital institucional del país, dels de Lleida, dels de tal, però jo no veig que surti... Almenys a Lleida tenen algun telenotícies que va sobre Lleida, però és que a l'àrea metropolitana hi ha vegades que deuen haver-hi mil pobles que no surten mai, ni se'n sap res, ni cap notícia del seu poble. O sigui, l'àrea metropolitana també és territori; i el Vallès Occidental, i el Vallès Oriental, el Baix Llobregat són territori, i Barcelona és territori.

I a part, hi ha la institucionalització de Catalunya, que viu a Barcelona. És com quan diem «Madrid», i no vol dir els de Madrid, sinó vol dir l'Estat, eh? Doncs, aquí el Govern està aquí, i llavors les notícies que surten moltes són d'aquí, però és que hi ha molta gent... El president de la comissió no és de Barcelona, però diuen: «No, és que ha sortit el Santi Vila, que és de Barcelona.» No, no, el senyor president no és de Barcelona, però si l'interroguen aquí l'interroguen institucionalment, no per parlar-li dels problemes de la seva localitat. Llavors, hem de diferenciar això al parlar de territori, perquè a vegades diuen: «Bé, i el meu territori, jo no el sento mai!» I molta gent tampoc el sent mai, i aquest és un dels problemes.

Tornar a dir: els mitjans públics tenen una demostrada superioritat sobre els mitjans privats. El que falta és que no es pot quedar un on està, sinó que una comissió assessora el que ha de fer és fer de corcò, intentar impulsar perquè es millori, i si agrada o no agrada. Però aquesta és la seva funció. El dia que no faci aquesta funció, que la dissolguin.

El contracte programa. Totalment d'acord, el contracte programa. El que passa és que nosaltres no en sabem res, del contracte programa. Ningú ens ha dit res del contracte programa, ni les mesures, ni les línies bàsiques, de moment. Teníem una comissió, la vam aparcar, l'hem congelat, perquè com fa tres anys que tenim la comissió feta i, clar, per fer volades enlaire, doncs, tampoc tenia sentit. Però és fonamental, perquè si no, no ens en sortirem; en un moment de trànsit com aquest, no ens en sortirem. Per això quan es parla que si hi han molts canals o n'hi ha pocs... És que ha canviat la televisió, ja no és una televisió generalista, ho ha dit la directora. O sigui, la valoració de l'audiència s'ha de fer global, de tot el paquet, de tot el paquet d'emissores, perquè això és el que hi ha. Llavors, aquesta pluralitat té costos, i vol dir mantindre canals determinats, perquè si volem tindre audiència demà, necessitem que els nanos d'avui vegin ja els programes; i si volem que d'alguna forma siguin trilingües, doncs, potser que sí que comencem a subtitular pel·lícules en català, però en l'idioma oficial perquè les sentin en anglès, que és com fan molts països de la Unió Europea, que són petits, com el nostre.

Llavors, lideratge? Sí. Amb audiència? També. Però sobretot amb qualitat i amb límits propis d'un servei públic, i típic d'un daixò. I la qualitat en aquest moment és tirar dels recursos que es tenen, aprofitar al màxim els recursos que es tenen dins de la casa. No és liquidar la casa perquè ens facin els recursos la gent de fora, no, no: és aprofitar els recursos de la casa i anem a fer fora el que no puguin fer dins de la casa.

El president

Moltes gràcies, senyor Garcia. Doncs, em sembla que ha atès totes les peticions i tots els aclariments que se li han fet.

Aixecaríem la sessió.

La sessió s'aixeca a la una del migdia i catorze minuts.